

ZAMYŠLENÍ NA TÉMA LENIN

(22. duben 1870 – 21. leden 1924)

Jan Campbell

Úvod

Zamyšlení na téma Lenin ve spojení se 150. výročím jeho narození je určeno nejenom těm, co vědí o jeho díle a působení více nebo méně než já, ale i mladé generaci členů a příznivců KSČM, evropské a české levice a podporovatelů realizace neodvratných společenských změn stojících před naší civilizací, kterých bude po ukončení koronavirové epizody přibývat. Proto má dokument několik částí. Ty dovolují udělat si představu o možnostech a neodkladných úkolech občanů, politiků, politických stran a hnutí, které život bude vyžadovat řešit po pandemii strachu, v níž koronavirus je použit ke konkretizaci a testování.

Pro úvod zamyšlení jsem zvolil výtah ze života Lenina. V něm se pokusím identifikovat a definovat několik pramenů nadčasovosti, charakteru a možností realizace jeho hlavních myšlenek a působení v různých fázích života. Proto má zamyšlení několik částí, poměrně rozsáhlý obsah a indikativní seznam referencí pro následné podrobnější studium těmi, u kterých se objeví potřeba seznámit se s osobností Lenina nebo dohledat si argumenty pro a proti hlavnímu názoru autora příspěvku: Zásadní myšlenky učení marxismu a leninismu lze aplikovat v každodenním životě člověka, strany a společnosti nehledě na všeobecně rozšířené tvrzení, že moc lze získat pouze násilně (válkou nebo revolucí) nebo nenásilně (evolucí nebo demokracií). V době zásadních změn principu života a soužití ve společnosti, tj. vztahu, ve které teď žijeme, se nabízejí nové možnosti. Jaké to jsou?

Jestliže vztah k sobě samotnému, k druhým bytostem a přírodě je základem všeho, pak pochopení vztahu, jeho komplexnosti a důležitosti si může představit pouze ten, kdo je ochoten a schopen využít znalosti *jednotného vědění* a vnímá *Planetu jako kosmickou loď* letící ohromnou rychlostí v nekonečném Vesmíru. Jednotné vědění a vnímání Planety jako kosmické lodi, které doposud nepodporuje existující hospodářsko – politický systém, dávají o sobě znát především v krizových dobách. V takové době žijeme již déle. O Vesmíru jako takovém víme nehledě na všechny úspěchy vědy a techniky málo, prakticky nic.

Podobně je tomu i s odpovědí na otázku, proč si *Vladimír Iljič Uljanov* zvolil pseudonym Lenin. Věděl to jen on sám. My víme, že jméno je odvozeno od ruské řeky Leny. Ta je významnou řekou Ruska a naší Planety, podobně jako jméno Lenin se stalo významným pro zásadní změny v Rusku a na Planetě. Lodivod lodi zvané Rusko vedl *Velkou říjnovou revoluci* a dožil se na konci svého komplexního a částečně i tajemného života zrodu SSSR.

Vladimír Iljič Uljanov se narodil 22. dubna 1870 v Simbirsku, dnešním Uljanovsku. Úmrtí otce v lednu 1886 následovala rok později smrt bratra Alexandra, odsouzeného s několika souputníky - radikály za neúspěšný pokus o atentát na cara Alexandra III. Bratrova smrt hluboce zasáhla mladého studenta na univerzitě v Kazani. Z té byl po čtyřech měsících za účast na studentských procesech vyloučen. Vyloučení přinutilo zvědavého ex-studenta k

domácímu studiu práva, jazyků (řečtina, latina, francouzština, němčina a angličtina) a *Hegelových textů*. Jejich znalost je nutná k pochopení teorie Marxe. Silná vůle dovolila v roce 1891 udělat závěrečnou zkoušku a získat povolení vykonávat právnickou profesi.

V roce 1893 se Lenin přestěhoval do Petrohradu. Tam se věnoval více marxistické propagandě než povolání právníka. Za pět let (1898) se oženil s aktivistkou marxistického hnutí *Naděždou Krupskou* (1869 – 1939). V roce 1899 vydal své první významnější dílo - *Vývoj kapitalismu v Rusku*. V roce 1903, kdy došlo k rozštěpení na bolševiky a menševiky, stal se vůdcem bolševické frakce. V roce 1907 se z bezpečnostních důvodů přesunul do Finska, cestoval po Evropě a účastnil se levicových aktivit. V roce 1912 navštívil i Prahu. V roce 1915 založil *Svaz boje za osvobození dělnické třídy*, byl zatčen a po více než roce ve vězení byl vyslán na tři roky do Sibíře. Po ukončení trestu na Sibíři opustil Rusko, emigroval do Švýcarska a stal se vydavatelem časopisu *Jiskra*. Ve Švýcarsku byl během *Únorové revoluce 1917*, která svrhla cara Mikuláše II. S pomocí organizovanou Němci se dostal v polovině dubna do Petrohradu. Odtud po neúspěšném povstání v červenci prchnul do Finska, aby se vrátil do Petrohradu v podvečer *Velké říjnové socialistické revoluce* (VŘSR).

V kontextu VŘSR vynucený Brestlitevský mír (uzavřený na jaře 1918) byl málo výhodný pro Rusko. Dovolil mu však se plně zabývat vnitřními záležitostmi státu. Výsledkem bylo zavedení trestu smrti, smrt carské rodiny, založení tajné policie Čeka a v neposlední řadě vyhlášení NEP (Nový ekonomický program) během zahájení 10. sjezdu KS (15.3) 1921. NEP byl zrušen 1929 po té, co v roce 1927 bylo Stalinem započato s industrializací státu. Ta umožnila zvítězit nad 90% negramotností obyvatel a nad fašismem před 75 léty. Po té myšlenky Marxe a Lenina znovu ožily a žily do té doby, než se staly obětí zrádců ve vlastních řadách a systematického jednání nepřátel SSSR. Podobně tomu bylo s *Pavlem I*, (1754 – 1801) synem *Kateřiny Veliké* (1729 – 1796) a *Palinem*.² Tento zrádce měl poradce: velvyslance Jeho Veličenstva.

Po mrtvici v květnu 1922 Leninovo částečné ochrnutí pomohlo oslabit jeho vliv ve straně a získávat podporu Stalinovi, prostředníku mezi Leninem a ostatními bolševiky. V březnu 1923 zasáhla Lenina třetí mrtvice. Po ní zůstal zcela paralyzován. Proto smrt v lednu 1924 lze hodnotit jako jeho vysvobození. Co vyplývá z výtažku ze života?

¹ Книга "Ленин в Праге", чешского автора Мирослава Иванова повествует не только о событиях, связанных с исторической Пражской конференцией, проведённой под руководством В.И.Ленина. Это широкое полотно, на котором автор нарисовал картину политической жизни тех лет, революционное преобразование которой произошло под влиянием идей Владимира Ильича Ленина.

² Граф (с 1799) Пётр Алексеевич Пален (1745 —1826), один из ближайших приближённых Павла I, играл в заговоре двойную роль, стараясь в случае неудачи отойти от участия в нём. Добился от императора Павла I письменного повеления арестовать наследника и показал его Александру Павловичу, чтобы побороть его колебания в заговоре. Накануне цареубийства заговорщиками «было выпито много вина, и многие выпили более, чем следует; в конце ужина, как говорят, Пален будто бы сказал: «Помните, господа: чтобы полакомиться яичницей, надо прежде всего разбить яйца!»

Mám rád, když se lidé přou, znamená to, že vědí, co dělají a že mají směr.

Tímto Leninovým citátem přistupuji k identifikování a definování pramenů nadčasovosti, charakteru a možností použití a realizace hlavních myšlenek působení Lenina v každodenním životě člověka, strany a společnosti v době zásadních změn lidského soužití. Kromě toho doporučuji odděleně zamyslet se nad otázkami typu – Je marxismus a leninismus jedno a totéž, a jestli ne, v čem je rozdíl, a co mu předcházelo? Je členství v různě nazývaných komunistických stranách jedno a to samé, a jestli ne, v čem je rozdíl, a byli-li a mohou být opravdoví komunisté nečleny strany, nebo dokonce ve vedení strany? Byly opravdoví antikomunisté členy KS nebo ve vedoucích funkcích KS během budování SSSR? Je bolševismus ruskou specialitou a druhem marxismu a stranické příslušnosti, nebo je to něco zcela jiného, čistě ruského, co existovalo do marxismu, existuje i dnes a může mít za určitých podmínek budoucnost? Když ano, jaké jsou to podmínky? Důležité pro pochopení Lenina je jeho spojení a vliv jeho tří hlavních soupeřů - *Bucharina, Stalina a Trockého*. A také skutečností, že idea západoevropského socialismu byla do Ruska zavlečena Západem.⁴ Proto již povrchní hodnocení pokusu zakořenit cizí a neorganické reformy v kulturně historické tradici Ruska, jako jednoho z nejslabších států světového kapitalismu té doby, zaostávajícího

³ Коммунизм — общность людей на основе совести: всё остальное в коммунизме — следствие единства совести у разных лиц. Марксизм — это наименование мировоззренческой системы и проистекающего из неё понимания законов развития общества и его перспектив, данное по имени одного из основоположников. Большевизм — это общность людей, старающихся выразить в своей деятельности стратегические интересы трудового большинства, вне зависимости от того насколько само это большинство осознаёт свои стратегические интересы и верно им в жизни. Суть большевизма не в численном превосходстве приверженцев неких идей над приверженцами других идей и бездумной толпой, а именно в искреннем стремлении выразить и воплотить в жизнь долговременные стратегические интересы трудового большинства, желающего, чтобы никто не паразитировал на его труде и жизни.

⁴ В России исторически формировались три антинародные силы, которые были импортированы с Запада с целью вытеснения национальной формы общежития - общины национального образа жизни - коллективизма (социализма). Первой формой стала система княжеского правления, заведенная Рюриковичами -из нее сформировалось единое государство деспотического типа. При этом система наследования, когда территория страны долгие века дробилась между многочисленными наследниками, разрывала Русь в клочья, обрекала ее на кровавые междоусобицы. Другой такой силой стали феодальный сепаратизм. Даже уже в период Московского царства он давал о себе знать. Не случайно, чтобы сломать хребет этому сепаратизму, Иван IV Грозный провел опричнину, разделив государство на две части. И только благодаря этому он смог на некоторое время остановить феодальный сепаратизм. Но с прекращением династии Рюриковичей этот сепаратизм вверг нашу страну в Смуту. Третьей силой стал капитализм. Он также был завезен в Россию с Запада и долгое время преподносился общественному сознанию как «столбовая дорога» развития, как передовой строй. Класс капиталистов -дельцов, сформированный, первоначально, в основном, из иностранных пришельцев и мастеров, стал опорой деспотизма. Не случайно, в русском народе стала популярной поговорка: «делец, стервец и подлец -одного поля ягоды».Выходцы из русских фамилий с сохранившейся русской духовностью при дворе исчислялись единицами, а русские гении, ученые преследовались царистским самодержавием.

za sociálně – hospodářsky vyvinutými státy západní Evropy indikuje, že Leninismus, jako důležité sociálně – filozofické a politicko – ekonomické učení mělo, aby bylo trvale úspěšným, zohlednit konkrétní historickou situaci a stav společnosti.

Na tomto místě se nabízí odbočka – otázka spojující minulost a aktuální situaci ve světě, včetně ČR: Jaký volit východ ze současné pandemie strachu konkretizované koronavirem nacházející se ve vyčerpaném hospodářsko – politickém systému? Jestliže v post revolučním Rusku se importované reformy udržely jenom dočasně, protože byly neorganické a nebraly na zřetel, že v době předrevoluční a revoluční pořád ještě přežívaly feudální prvky a řízení formou samoděržaví, to i dnes při východu z krize bychom se měli snažit navrhnout a realizovat pouze reformy organické. Ty musí vycházet z tradice a odpovídat kvalitě prostředí. Musí mít společného jmenovatele s utopickým celosvětovým řešením, protože jediné společně a celosvětově můžeme doufat na vyřešení krize a přežití lidstva na Planetě.

Na druhé straně vidíme, že celosvětové řešení nemůže být definováno a realizováno bez ČLR, Indie, USA a RF. V krizové situaci, ve které se nacházíme, vidíme nekriticky zdůvodněnou averzi a ignoranci, přirozenou závist a geopolitické nepřátelství k ČLR. Vše z důvodů nepřičetnosti způsobené širokou a hlubokou závislostí ČR, členských států EU a světa na dodávkách hotových produktů, informace a personálu z ČLR v době pandemie strachu z koronaviru. A také z důvodu neuvědomění si skutečnosti, že gigantickou transformaci průmyslu, politiky a společnosti ČLR umožnil degenerující, chamtivý a pyšný Západ dobrovolně a sám přenosem všeho, co je spojeno s manuální a průmyslovou výrobou, nízkou cenou a možností velkoplošně prodat. ČLR nikam na Západ neposílala vojáky ani tanky, ale studenty a připravené obchodní mise poučené citáty a učením Lenina: *1) Dej mi jen jednu generaci mladých a proměním celý svět. 2) Kapitalisti sami nám prodají provaz, na kterém je my pověsíme. 3) Zvelič pravdu a máš hloupost.*

Teoretický marxismus, jeho materialistická dialektika a ještě více abstraktní (utopistické) představy o budoucím socialistickém uspořádání společnosti nebyly schopny získat trvale moc proletariátu v Rusku, ani jinde ve světě z předem uvedených důvodů. Moc bylo vždy a je možné získat i dnes podle dosavadních zkušeností z historie pouze dvěma způsoby: s pomocí násilí, nebo bez něho. Ani první, ani druhý způsob jak se dostat k moci se dnes v době atomových, biologických, kybernetických a rozumových zbraní nenabízí, máme-li vůli žít dále a jak indikuje příklad s ČLR. Přesto marxismus – leninismus nabízí aktuální otázky, na které odpovědi mohou napovědět směr, kde a kdy, co, jak a proč dělat, aby jeho nadčasovost, vyjádřená myšlenkou *Všechno souvisí se vším!* mohla být realizována ve prospěch lidstva a ne pouze mála samo-vyvolených. V čem spočívá nadčasovost marxismu – leninismu?

Obsah citátu vyzívá hledat odpovědi na správně formulované otázky, které budou předmětem pří a sporů budoucích generací. To znamená našich dětí, vnuků, pravnuků atd. Z toho vyplývá povinnost hledat společně s mladou generací odpovědi na otázky, aniž bychom se dopouštěli chyby, kterou vyjadřuje již zmíněný Leninův citát: *Zvelič pravdu a máš hloupost.*

Otázky nejsou jednoduché. Například: Proč při realizaci myšlenky muselo být použito násilí a teror? Není-li pravda, že v následku násilí a teroru se myšlenka socialismu transformovala

do diktatury proletariátu a administrativní formy řízení? Není-li pravda, že i kvůli uvedenému se rozpadl SSSR a v následku rozpadu národ odletěl především do západního světa, kde se stal, jak dnes prokazatelně vidno dočasně bezmocným rukojmím kapitalistického systému, založeného na expanzi, finančních produktech a dluhu? Analogické otázky je možno formulovat i co se týče rozpadu ČSSR a vývoje od roku 1990 až po dnes, úsvitu nového řádu.

Další vysvětlení a potvrzení obsahu citátu, se kterým se ztotožňuji (*Mám rád, když se lidé přou, znamená to, že vědí, co dělají a že mají směr*) napoví o možných odpovědích a přístupu k hlubší hodnotové analýze Leninismu a Socialismu. V takové analýze je předmětem systém vzhledů na teorii a praxi, objektem socialismus se svým pozitivním charakterem a jejich realizace v modifikované formě v budoucnosti. Proto následující část zamyšlení má diskusně konstruktivní charakter a konkurenční potenciál. Obojí by se mohlo stát předmětem širší vnitrostranické diskuze na národní a evropské úrovni. Zmiňuji se o diskuzi na evropské úrovni, protože na ní existují různé typy mladé generace, hodnoty a očekávání, a různý druh odporu i proti světové vládě transformovaného globálního řádu na příklad podle 54 stránkové studie nazvané *Scénáře budoucnosti technologického a mezinárodního vývoje*, představené v květnu 2010 a financované *Rockefeller Foundation and Global Business Networks*. Odpor zmíněným scénářům není možný bez spolupráce Evropy s Ruskou federací. V případě globálního konfliktu s ní nebude existovat žádný nový řád ve světě.

Fenomén Leninismu: Metafyzika a Praxe

Není pochyb, že žijeme v době s jinou realitou, než byla ta v době tvorby teorie marxismu a leninismu a její realizace. Prakticky všechny ideové a teoretické standarty byly, jsou ještě dnes a budou i později vystaveny přehodnocení s různými cíli. Ve světle změn, přepisu historie a přehodnocování se mnohým jeví leninismus jako archaický a tendenční fenomén.⁶ Vezmu-li však na zřetel, že mohl-li jeden člověk silně ovlivnit chod části světových dějin pomocí svého ideologického přesvědčení a fyzické přítomnosti a tak vstoupit do historie lidstva, musím akceptovat, že se jedná o velikého člověka. Přinejmenším začátku 20. století. Do historie Ruska vstoupil s drzostí, revoluční myšlenkou a ničícím konáním. V historii Ruska umožnil trvalou vzpomínku v podobě bezpočetných památníků, názvů ulic, závodů, lodí, umožnil dvojité přejmenování města, dal důvod ke stavbě mauzolea a tím i k nekonečné diskuzi o sobě, svém působení a jeho následcích pro generace. Sakralizace jména Lenin ve světě a přesvědčení mnohých osobností o tom, že metodologie leninského pojetí historie má své opodstatnění, které sám Lenin zdůvodnil teorií marxismu, vzniklého ne odděleně od života, ale zaměřeného na sociálně politický vývoj pracujících s cílem dosažení sociální spravedlnosti v reálné humanistické společnosti, dovolují srovnávat Lenina s jinými velkými osobnostmi v historii.

⁵ Studie je dostupná v angličtině, také <https://sharonkgilbert.com/rockefellers-deadly-scenarios-of-future-past>

⁶ EIR. April 21. 2000. vol. 27. а Глазьев С.Ю. Геноцид. М, 1998.

Jako první se nabízí *Georg Wilhelm Friedrich Hegel* (1770 – 1831). Tento filosof a představitel německého idealismu, jehož hlavním přínosem je objev dějinnosti - *svět není neměnné, stále uspořádání, nýbrž jedno nesmírné dějství, v němž světový duch hledá cestu sám k sobě*, dokazoval, že *v lidstvu se uskutečňuje svoboda a rozum vesmíru tím, že roste lidské uvědomění a schopnost přetvářet svět*. Jinými slovy: Tomu, co jest, nelze rozumět jinak než jako procesu, změně, vývoji, pokroku, cestě k dokonalosti, případně i zápasu protikladů. Tuto myšlenku převzaly postupně i jednotlivé vědy: jazykověda, právo, sociologie a v podobě evoluce také např. biologie, antropologie a kosmologie. Cesta ducha a zákonitá dějinnost světa začínají uzavřeným absolutnem. To je totožné s nicotou a realizací absolutna v přírodě, aby nakonec dalo vzniknout vědomí a poznávalo samo sebe. Subjekt – substanciální začátek lidského rozumu se stal pramenem metodologie revoluční přeměny.

Nabízí se aktuální otázka: Jaké metody a prostředky mohou být postaveny proti realizaci zmíněných známých a neznámých scénářů vývoje společnosti – plánovanými vědoucími lidmi, možná ale s psychopatickou patologií, jestliže podstata moderního globálního plánování je spojená s pokryteckou filantropií oligarchických fondů (Gates počínaje a Zuckerbergem konče a podobnými), s obviněním národního a státního egoismu, neodpovědnosti a neschopnosti státu vládnout a řídit krize, s technologiemi barevných revolucí, hrozbami světových krizí a pandemií a v neposlední řadě s virtuálním spojením sociální sféry, ekonomie a ekologie? To vše na účet bezpečnosti, suverenity a duchovně – ideologické nezávislosti národních států. Ty budou tranzitní plochou a zásobovacími centry skutečné a pro ně již dnes neviditelné elity sídlící mimo ně. To vše může být dosaženo bez války známé z knížek o historii. Ty mladá generace nechte v počtu potřebném pro vytvoření kritické masy, nutné pro jakoukoli společenskou změnu. Nechte ani to, co je napsáno autory ze zámoří v 54 stránkovém dokumentu.⁷

Axiologický pozitivní vztah Lenina k teorii Marxe přesvědčivě vysvětluje pojetí marxistické teorie ne jako dogma, ale jako návod ke konání, především v podmínkách sociálně – kulturní dynamiky světa na konci 19 a začátkem 20. století. Dialektickou výzvu Hegela – *bytí následuje konání* – Lenin doplnil o ideologické působení marxistické, pozitivistické a vědecké ideologie komunismu. Doplnění výzvy Hegela Leninem, člověkem s principy, které nezrazoval, ale naopak posiloval a předával svým soupeřům a lidu, umožnilo uzavírat virtuózní taktické kompromisy beze škody pro strategický záměr. Ve výsledku to umožnilo vzniku fenoménu zvaný Leninismus.

Fenomén Leninismus požaduje pochopit, že aby se teoretický koncept ideologa mohl transformovat do duchovní motivace a být směrovkou pro masu, ideolog sám musí bezpodmínečně věřit v pravdivost svých slov a idejí, musí konat kongruentně a trvale stoicky měnit charakter svého vztahu k cíli vybrané cesty, hledajíc současně realitě odpovídající, moderní a efektivní, ekologické a ekonomické prostředky k dosažení cíle. Tajemství historické věčnosti Lenina spočívá zjednodušeně formulováno, v jeho duchovním životě. To

⁷ <http://www.ceskenovinky1.eu/domains/ceskenovinky1.eu/2020/04/03/jan-campbell-ping-pong-v-dobe-post-rouslove/> a další média, která článek převzala.

indikuje Leninova odpověď na otázku – *Kdo jste?* Leninova odpověď: *Patřím k řádu nositelů meče, a kastě vojínů.* V odpovědi je obsažen odkaz k dávné historii. Jaké?

Vojín v pojetí Lenina a v kontextu odpovědi neznamena to, co rozumíme pod názvem voják plnící příkaz velitele. Jedná se o *Gautama* (564/3 – 484/3 p. n. l.), zakladatele Buddhismu. Guatamas než se stal Buddhou, prošel trnitou cestou života po té, co ve věku 20 let se vzdal bohatství rodiny a odešel od ní, aby sedm let hlásal své přesvědčení, naučil se klást lidem správné otázky a učil lid (si) na ně odpovídat samostatně. V poslední řadě formuloval dnes tzv. *zlatou střední cestu*. Tj. vyhýbání se extrémům na základě *čtyř ušlechtilých pravd*⁹.

1) Pravda o utrpení, 2) Pravda o vzniku utrpení (původ, příčina). 3) Pravda o ustání utrpení (zánik, zrušení). 4) Pravda o cestě vedoucí ke konci utrpení (Ušlechtilá cesta). Proto Buddha znamená probuzený, osvícený. Zmiňují se o ušlechtilých pravdách, jejichž platnost je nepopíratelná. To dokazuje mimo jiné i současná všeobecná společenská krize. Obsahuje věci, které jsou v životě neuspokojivé a strastiplné: zrození, stárnutí, nemoc, smrt, zármutek, nespokojenost, nepohodlí, spojení s tím, co je nepříjemné, odloučení od toho, co je příjemné a v poslední řadě nedosáhnutí nebo nezískání toho, co si přejeme dosáhnout nebo získat. Příčinou utrpení jsou ambice vedoucí k zachování života, doprovázeného rozkoší a ulpíváním na ní, a hledáním potěšení v pomíjivých věcech; tedy žádostivosti po smyslových rozkoších. Utrpení je možné učinit konec úplným zničením a zaniknutím žádostivosti. Výsledkem je osvobození se a neulpívání na ní. Pod *ušlechtilou osmidílnou stezkou*, tou správnou (nebo také zvanou pravou) se rozumí to, co dnes představuje deficit, který se snaží marxismus – leninismus odstranit: chápání (pochopení), myšlení (záměr), mluva, konání, živobytí (kultura životosprávy), snažení (úsilí), uvědomění (pozornost) a soustředění.

V osobnosti Lenina není problém pro zkušeného psychologa identifikovat archetyp *vojína* – *mudrce* přestože máme co dělat s protikladem. Lenin nepožadoval vnitřní dokonalost člověka a odmítnutí násilí proti živým bytostem naopak, podporoval třídní boj, zničení kapitálu, kapitalistů a třídních nepřátel. Smysl Leninovy metafyziky je v citátu - *Mír chatám (domům) – válka palácům*. To není návod k vnitřní obnově člověka, nebo k Tao, či jinému podobnému, vedoucímu ke spáse člověka. Leninova metafyzika se jeví jako transformovaná myšlenka *Machiavelli* (1469 - 1527) nebo *Britů: Rozděl a panuj*. Slovy Lenina: *Situace je výjimečná, a my musíme zahájit výjimečný teror. Nebo: Ochraňovat naši mladou republiku zavedením a prováděním tvrdých potlačení, odstranit všechny viníky a podezřelé, nebo ty, kteří by mohli být podezřelí, dát do koncentračních táborů, vytvořit rudý teror, potrestat smrtí všechny osoby pokládané za vinné, a členy jejich rodin dát do koncentračních táborů k tomu účelu zřízených. Nebo: V politice není žádná morálka; je to jen zkušenost. Démon může být užitečný, protože je to darebák.* Uvedené potvrzuje Leninovu metafyziku.

⁸ Narodil se jako Siddhartha Gautama, v 6. století p.n.l. Známé výroky o životě: Let yourself be open and life will be easier. A spoon of salt in a glass of water makes the water undrinkable. A spoon of salt in a lake is almost unnoticed. Life is suffering.

⁹ Čtyři ušlechtilé pravdy tvoří základ Buddhova učení, jejich intuitivní pochopení je předpokladem osvícení.

V tomto kontextu nelze opomenout filozoficko - ideologické protivníky Lenina. Jedním z nich byl velký znalec Hegela, filozof, náboženský myslitel a ideolog Bíle gardy *Ivan Alexandrovič Iljin* (1883 – 1954). Tento ochránce samoděržaví Ruska paradoxně souhlasil s ničitelem samoděržaví Leninem, co se týče doktríny *Lva Nikolajeviče Tolstého*. Tu dávno před ním hlásal Buddhismus nebo později Gandhi: *Neodporovat zlu silou*.

Bitva za budoucnost Ruska, podobně jako všechny bitvy, nedělala z protivníků přátele. Proto je zajímavá spása života Iljina pomocí Lenina. Legenda praví, že když přišel revolucionář, politik a hlavní čekista polského původu *Felix Edmundovič Dzeržinski* (1877 – 1926) k Leninovi se seznamem osob – vrahů revoluce určených k popravě, Lenin při čtení seznamu uviděl jméno Ivan Alexandrovič Iljin. A zeptal se: *To je ten Iljič, Hegeliánec?* Dzeržinski odpověděl: *Ano*. Po odpovědi vyškrtl Lenin Hegeliánce Iljina ze seznamu, tím mu zachránil život a zadal nám otázku: Proč (asi) tak Lenin jednal?

Nabízí se odpověď: Nebylo to přátelské gesto. Ale s pravděpodobností hraničící s jistotou byl to respekt ke znalostem Hegela, Leninova vypočítavost a snaha udržet si reputaci ochránce proletariátu. Vysvětlením může být i skutečnost, že jedním z dřívějších pseudonymů Lenina bylo jméno Iljin. Osud zbytku života zachráněného Iljina se odehrál od roku 1922 v zahraničí, na tzv. *filozofském parníku*. Tím se označoval vynucený pobyt v zahraničí mnohých velkých osobností Ruska, které byly považovány za nepřátele diktatury proletariátu.

Vlastní ideologický boj Lenina přikrýval skutečné zájmy vnitřních a vnějších nepřátel a vrahů Ruska, snažících se po staletí dobít území, získat kontrolu nad přírodními zdroji euroasijského prostoru a v ne poslední řadě řešit otázku civilizačního kódu ruské moci v samotném Rusku. To jsou témata spojená s aktuálními výzvami současné RF, ČR a také pravdy obsahu tří citátů Lenina: 1) *At' se obrátíme kamkoli, na každém kroku se setkáváme s úkoly, které je lidstvo s to okamžitě úplně rozřešit. Brání tomu kapitalismus. Nakupil hromady bohatství - a udělal z lidí otroky tohoto bohatství. Rozřešil nejsložitější technické otázky - a zabrzdl provedení technických zlepšení pro bídu a nevědomost milionů obyvatel, pro tupé mamonářství hrstky milionářů.* 2) *Nelíbí se vám to barbarství? Nezlobte se, odpovídají Vám dějiny: Mají rády to, čím jsou bohaté. Toto jsou pouze následky činů minulých.* 3) *Chceme-li zničit národ, musíme nejprve zničit jeho morálku, a padne nám do klína jako zralé ovoce.*

V geopolitice vládne válka. Rusko má pouze dva přátele: armádu a flotu.

První věta názvu této části Zamyšlení nepožaduje podrobného vysvětlení. Je použita pro připomenutí té druhé, jejímž autorem je s pravděpodobností hraničící s jistotou *Alexander III* (1845 – 1894).¹⁰ Slouží k doplnění skutečnosti, které si byl Lenin dobře vědom: Vnitřní a vnější přátelé a souputníci Ruska, jak svědčí historie válek začínajíc Trojským koněm, pokračující přes dobu *Pavla I* (1754 - 1801), v Evropě někdy zvaného *ruský Hamlet*, a

¹⁰ Ve státní politice mírně konzervativní kurz. Jeho politické priority byly často označovány jako *kontrareformy*, což z dnešního pohledu není úplně spravedlivé. Byl toho názoru, že jeho otec dal zemi příliš mnoho svobody. Jako rozumný člověk neodmítal všechno, co bylo vykonáno, neobnovil nevolnictví, nezrušil porotní soud. Udělal vše proto, aby efekt dosažený *velkými reformami 60. a 70. let* neměl na Rusko zhoubný vliv.

poslední válkou končící dnes Západem zpochybňovaným vítězstvím Rudé armády s následným plnohodnotným rozpadem SSSR, jsou kdykoliv ochotni zradit Rusko, o kterém se traduje, že ho nelze pochopit rozumem.¹¹

Lenin o tom všem věděl, podobně jako o ideologii národnosti, formulované *Sergejem Semjonovičem Uvarovem* ¹²(1786 – 1855). Tento světoznámý znalec antiky, ministr vzdělání a tajný poradce cara byl členem mnoha vědeckých akademií, včetně dvou německých - *Göttinger Akademie der Wissenschaften* a *Bayerische Akademie der Wissenschaften*. Kromě toho založil více než 700 vzdělávacích zařízení, včetně univerzity v Kyjevě. Zmiňují se o Uvarovi, protože byl to on, kdo definoval sílu a pravost moci jednotou Pravoslaví, Národnosti a Samoděržaví. Nic jiného v podstatě nehlasá dnes prezident Putin a část KS RF. KSČM a levice mají k dispozici cenné informace a historické zkušenosti Uvarova. Ty mohou být v modifikované a v nezkreslené obsahové podobě využity v programu stran a volbách na všech úrovních. Proč je tomu tak i bez znalosti Uvarova? Odpověď nabízí Leninův citát:

Dej mi jen jednu generaci mladých a proměním celý svět.

Citát v kontextu současné úrovně vzdělání a chování mladé generace přesvědčivě dokazuje sílu, nadčasovost a všeobecnou platnost předem uvedené trojice. V podmínkách současné ČR trojice může být modifikována a znít například: **Víra v sociální spravedlnost, Národnost v kontextu Slovanství a Samospráva v kontextu národního zájmu a suverenity.**

Historie lidstva totiž dokázala všechno, co vyjádřil Lenin v citátech: *Je pravda, že svoboda je vzácná - tak vzácná, že musí být přidělena. Svoboda v kapitalistické společnosti zůstává vždy stejná jako v starořeckých republikách: svobodou pro majitele otroků. Chceme-li zničit národ, musíme nejprve zničit jeho morálku, a padne nám do klína jako zralé ovoce.* Ignorovat historii prokázané všeobecně platné pravdy znamená rozrušení, ba zničení základu státnosti a pozvání chaosu do svého domu. Přitom je potřeba si uvědomit, že procesy změn ve společnosti nejsou lineární, ale že vždy dochází ke zlomu a ke skokové proměně. Žijeme v globální civilizaci komunikace, kapitálu a myšlenek a současně jsme ne globální, co se týče cílů, vztahu k Planetě, politice, náboženství a jednotného vědění.

Pandemie strachu s využitím koronaviru ke konkretizaci vrátila většinu z nás proti své vůli do našich domů. Pyšnost zatemnila rozum. Neviditelný virus a strach postavily chudé i bohaté bez rozdílu na správné místo. Z něho nelze uletět vlastním letadlem, odjet rychlým autem ani zaplatit penězi za návrat zdraví. Opět na správném místě dostáváme tak možnost vzpomenout si nepopíratelnou vážnost rodiny, tj. v úvodu zmíněný vztah. Vzpomenout si, že životní praxe

¹¹ Ťutčev Fjodor Ivanovič (1803 – 1873) byl ruský romantický básník a diplomat, považovaný po Puškinovi a Lermontovovi za třetího nejvýznamnějšího ruského romantického básníka a je znám mimo jiné svými výroky: *Řečená myšlenka je lží, a Rusko se nepochopí rozumem.*

¹² Hlásal teorii oficiální lidovosti, tj. spojení pravoslaví, samoděržaví a lidovosti, usiloval o upevnění státní kontroly univerzit a gymnázií. Literatura v češtině a angličtině - Vlček, Radomír: Ruský stát a ruská pravoslavná církev v prvních desetiletích 19. století: ruská identita od Kutuzova po Uvarova, ISSN: 1803-7429 (print).

(dospělých a starších občanů) je důležitější než teoretická znalost (dospívajících a mladých). Uvědomit si roli učitele, kterých si konzumní společnost neváží, do které se dnes rodiče musí vtělit se svými ratolestmi s pomocí on-line výuky. Z ní budou bohatnout ti, co vlastní platformy: především Američané a Číňané. Leninův dvojsmyslný citát *Učit se, učit se, učit se!*, vyzívá naučit se učit po celý život. To je složitý a časově náročný proces v době zábavy a konzumu a měnících se hodnot. Mnozí z nás nesmyslně tráví volný čas v obchodních centrech a srovnáváním sama sebe s jinými a uměle stvořenými idoly a ikonami – oběťmi doby, aby zapomněli, že celoživotní učení neznamena nic jiného, než nelhat (sám sobě), nelenit a nebýt lakomým (sám k sobě, svým opravdovým potřebám). Jinými slovy: pokora, krása a dobrota, trojice struktury utopické společnosti, o které snili nejenom Marx a Lenin, v podstatě ale i teoretický fyzik *Albert Einstein* 1879 – 1955), často označovaný za největšího vědce 20. století, případně spolu s anglickým fyzikem, matematikem, astronomem, alchymistou a teologem *Issac Newtonem* (1642 – 1729) za nejvýznamnějšího fyzika vůbec.

Všechny inovace charakterizuje protiklad: Schopnost představit si ideální řešení a současně být si vědom, že ho ve svém životě nedosáhnu. Einstein (1875 – 1955) svého času formuloval podobně: *Umět podívat se za horizont*. Jedno i druhé bylo v podstatě vlastní Marxovi a Leninovi, a jejich učení. V něm se nachází další pravda Lenina: *Když je liberál zneužíván, říká: Díky bohu, že mě nezranili. Když je poražen, děkuje Bohu, že ho nezabil. Když je zabit, bude Bohu děkovat, že jeho nesmrtelná duše byla vysvobozena ze své smrtelné hlíny*.

Obrácení se k Bohu neznamena být fanatickým věřícím v náboženství. Ale být duchovně vyspělou bytostí, kterou může být každý z nás bez ohledu na původ v rámci prostředí, možného a vztahu. Modus možného v životě člověka nezávisí od konání moci, *Imáma* nebo nějaké organizace, protože vyrůstá z hluboké historické paměti národa. Ta představuje sakrální hodnotu tradice lidu. Pracující lid, jako historická síla schopná překonat všechny možné překážky a výzvy, představuje jeden ze základních prvků toho, co nazýváme *logos*.¹³ Jinými slovy představu něčeho, co lidská mysl *sbírá* a shromažďuje, co sice není hmatatelné, ale co všechny skutečnosti – včetně těch hmotných – označuje a tak i do jisté míry ovládá. Není pochyb, že Lenin, podobně jako jeho mrtvý učitel Uvarov, byl mistr v této oblasti.

Vzdělání a výchova představují nedělitelný pár, vztah, který umožňuje přijmout právo na štěstí člověka pramenící z přírody (Vesmíru) a povinnosti (vůči ní). Právo napsané na papíru se stává skutečným právem teprve tehdy, když schopný a smělý člověk ho vezme do své ruky a přenesení do života. Pro ideology kapitalismu a globalismu pohrdajících člověkem a národem je uvedená argumentace těžko stravitelná. Ideologové kapitalismu zapomněli, že musí jít to, co pracující lid vyrobí, aby mohli žít. V tomto kontextu připomíná současná pandemie strachu s hlavní rolí koronaviru pohádku o nahém králi. Výkřikem malého chlapce – v daném případě neviditelného viru, *Král je nahý*, se všichni nekritičtí obdivovatelé kapitalismu a virtuální reality, představující simulaci reality, vracejí na zem. Lenin jako utopista věřící v

¹³ Řecké slovo *logos* (λόγος od *legein*) má velmi široký význam, navazující na patrně nejstarší význam něčeho sebraného či shromážděného, neznamena jazyk, ani v anatomickém, ani ve filologickém významu. Jako odborný pojem se *logos* užívá ve filosofii a v křesťanské teologii.

komunismus a současně realista hlásal: *Nelíbí se vám to barbarství? Nezlobte se, odpovídají Vám dějiny: Mají rády to, čím jsou bohaté. Toto jsou pouze následky činů minulých.* Proto se stal velkým člověkem s chybami.

Z uvedeného vyplývá poučení: Extrapolování všech známých technologií podvodu na svých dětech nebo národu svěřenému politikům představuje strategický podvod sám sebe. Profesionální lháři a podvodníci se transformují do bytostí s patologií nebezpečnou životu ostatních. Zjednodušeně formulováno: Okrádají společnost o budoucnost a tím historii. V tomto smyslu je nutno posuzovat myslitele a ideologické antipody – Iljina a Lenina.

Oba dávali člověku porce z idejí národa, ve kterých je obsažena pravda života. Oba *vojíni myslí*, se proto mohli stát částí historie Ruska a světového logos. Pracujícímu člověku bez kvalitního vzdělání je těžké pochopit komplexitu uvedeného argumentu. Proto mu hrozí nebezpečí podvodu a zneužití vědoucími. Skutečný ideolog musí mít ideji v krvi, žít z ní a s ní. Proto s pojmem *vojín*, který použil Lenin v odpovědi na otázku, *Kdo jste?*, je neoddelitelně spojena povinnost etického a morálního chování a jednání. I když obojí je v protikladu ke skutečnosti, kterou praktikoval a formuloval Lenin: *V politice není žádná morálka; je to jen zkušenost. Démon může být užitečný, protože je to darebák.*

Jedno z mála reálných řešení uvedeného protikladu ničícího milióny lidí žijících ve tmě lži a podvodu, který je možné nazvat zmiji kousající sama sebe do ocasu, představuje vůle Ducha.¹⁴ Nebo jinak: duchovní vůle. Taková vůle osvobozuje, osvětluje cestu k jednotnému vědění a vede k východu z chaosu, který mlží pohled na krásu života, Planety a Vesmíru. Ideolog Lenin byl proti náboženské víře, byl zástupcem ateismu. Ideolog Iljin byl zástupcem náboženské víry. Nabízí se otázka: Jakým způsobem může současný ideolog reagovat na uvedený protiklad vytvořený dvěma velkými lidmi s chybami? Jednou z možných odpovědí nabízí příklad z historie. Ta se dnes ve školách neučí. Příklad by mohl zvětšit levicový potenciál, získáním mladých, zvědavých dospívajících občanů.

Lékař – chirurg a teoretik toho, co se česky nazývá *chirurgie hnisavých onemocnění* Arcibiskup Luka - Valentin Felixovič Vojno-Jasenecký¹⁵ (1877 – 1961), přesvědčený katolík, nikoho nenutící následovat jeho víře, lživě obviněn a proto 11 let ve vyhnanství, byl v roce 1946 rehabilitován a vyznamenám Stalinovou prémie. Během několikrát opakovaného zatčení a obvinění z tmářství, zpátečnictví a neporozumění podstaty revoluce doby, byl vyšetřujícím policistou tázán: *Vy, vážený chirurg, vidíte při pitvě duši člověka?* Luka odpovídal: *Ne. Já také nevidím při pitvě ateisty jeho ateismus a revoluční optimismus.* Rozumí se samo sebou, že Luka byl odsouzen nehledě na skutečnost, že žalobce nedal, protože nemohl dát žádnou rozumnou reakci a odpověď. Odpověď Luky ale dokázala u soudu vítězství ducha nad

¹⁴ Latinsky Spiritus Sanctus je teologický pojem, který označuje v křesťanství jednu ze tří osob Nejsvětější Trojice, osobu odlišnou od Otce a Syna, zároveň však s nimi stejné podstaty. Disciplína, jejímž předmětem je Duch svatý, se nazývá pneumatologie. V židovství označuje Duch svatý boží přítomnost. V Tanachu se sousloví „Duch svatý“ (hebrejsky: שִׁדְרֵי הַקֹּדֶשׁ) vyskytuje pouze na dvou místech, a to v knize Izajáš 63:10 a v Žalmu 51:13.

¹⁵ <https://azbyka.ru/days/sv-luka-vojno-jaseneckij>

rozumem. Potvrdila současně i vítězství ducha nad rozumem v kontextu historie teroru a existence hluboce věřících.

Proto opravdu moudří vůdci lidu států a národů rozuměli a měli by rozumět hloubce duše svého národa. V době globalizovaného světa a úsvitu nového řádu z uvedeného vyplývá pro vůdce, rádoby vůdce, obchodníky, včetně stranických lídrů a levici potřeba vědět to hlavní z díla Platona. Ten srovnával úpadek moci s padajícím kamenem z hory způsobujícím lavinu, která ničí krásnou dolinu. V ní se nachází mnoho duší různých etnických skupin a národů, se kterými spolupracujeme, nebo potřebujeme soužití. Proto je nezbytné vědění o hodnotě duše.

Vědění o duši nabízí odpověď na aktuální otázku: Jak může být někdo udržitelně úspěšný, když zná málo nebo nic o duši svého národa a ještě méně o duši cizích národů, bývalých kolonií, dnes částečně nezávislých, nebo dokonce transformovaných do konkurentů na život a na smrt? To vše v prostředí vytvořeném Západem, které lze charakterizovat následovně: Téměř absolutní deficit důvěry mezi lidmi a státy. Neregulovaný lineární a neetický vývoj technologií (snažíme se například prodloužit délku života, ale neudržujeme jeho kvalitu řekněme na věkové úrovni 45-50 let). Nelítostná konkurence mezi jednotlivci, společnostmi a státy a civilizacemi. V prostředí ČR to znamená nacházet se prakticky v plebejské společnosti¹⁶, která za posledních sto let přežila čtyři vlny ničení národa, které ji zatlačily do zapouzdření, konzervatismu a neochoty přiznat si rozdíl mezi elitou a lidem.

Není náhodou, že vrstevník Lenina, *Vladimir Sergejevič Solovjov*¹⁷ (1853 – 1900), vlivný filosof, publicista, univerzitní učitel, mystik a blízký přítel F. M. Dostojevského, jehož myšlení ovlivnilo Lenina a mimo jiné i prezidenta T. G. Masaryka, srovnával drama ruské vládnoucí elity s dramatem Platona.¹⁸ Ukázal na pozadí případu Sokrata zneužití moci aristokracií Atén proti demokratické svobodě člověka, hřešení a rozklad mládeže. S pomocí technologie plutokratického hlasování byl Sokrates odsouzen k smrti v přítomnosti svých žáků. Aktualita příkladu je očividná. Jakmile se podlé chování transformuje do legitimního, čehož jsme denně svědky, a vzdálí se od přirozeného práva národa, následuje tragická

¹⁶ Ta opět hrozí v případě úspěšné realizace transformace globalizace, na příklad podle studie nazvané - Scénáře budoucnosti technologického a mezinárodního vývoje, představené v květnu 2010 a financované Rockefeller Foundation and Global Business Network.

¹⁷ Symbolická postava Moudrosti (Sofia) byla pro něho i mystickou zkušeností. Ke konci života, nemocen a v bídě, viděl budoucnost světa a lidstva v temnějších, apokalyptických barvách.

¹⁸ Studie Vladimíra Sergejeviče Solovjeva o životním dramatu Platónově pojímá jeho život skutečně jako divadelní drama a srovnává jej s dramatem Hamletovým: "Platón ze svých životních zkoušek sice vyšel se slávou, ale bez vítězství. Podobně jako Shakespearův Hamlet se nemohl oženit se svou "Ofélií", protože ta se utopila. Takže Platón byl po všech stránkách, stejně jako Hamlet, nešťastný smolař, třebaže, jak víme, neštěstí velkého člověka přinesou světu víc, než mnoho nejskvělejších úspěchů průměrných lidí."

katarze. Logos – řád Vesmíru byl narušen podlou mocí.¹⁹ Tím jsem se dostal k příčinám selhání Lenina, do dnes trvající averzi k němu a Marxismu - Leninismu a k poslání tisku.

Noviny, které zůstávají pozadu, jsou mrtvé. Noviny musí kráčet přede všemi.

Jsou to noviny, jedno z mnoha médií, které by mohly ve zjednodušené a neemocionálně zabarvené formě v krátkých příspěvcích na pokračování vysvětlovat Lenina a leninismus se svými úspěchy a neúspěchy. Podobně jako to dělal Platon s pomocí *mytologických metafor*.

Nosnou myšlenkou vysvětlení úspěchu a neúspěchu se nabízí člověk v jeskyni, s živou duší uzavřenou ve vězení, zvaném tělo. Duše člověka je omezena tělem, přes které nevidí reality jeskyně a světa. Duše podřizující se zákonu věčného vtělení, které je ústředním pojmem křesťanství a jiných náboženství, pouze vnímá myšlenky a má pocity o tom, kde se nachází a co je za horizontem. Vědění o své věčnosti obsahuje možnost použití astrálního řádu. Myšlenky všech živých bytostí, zvířat, ptáků apod. se odrážejí v realitě, která dovoluje člověku s duší pochopit, že smyslem žití na Planetě je kultivace schopností, které jsou nezbytné pro cestu k v úvodu zmíněnému jednotnému vědění.

Současná pandemie strachu s využitím koronaviru jako prostředku konkretizace se všemi omezeními nabízí možnost přehodnocení hodnot, vztahů, včetně k Planetě a vyzívá k poznání mnoha tajemství a věčné paměti vlastní duše. Lidstvo s pomocí pandemií dostávalo možnost obohatit své materiální úspěchy, úspěchy filozofickými a duchovními. Kategorické tvrzení Platona, že stát může vést a spravovat pouze ten, kdo ví, co je pravda, tj. *shoda tvrzení se skutečností a je odhodlán jí sloužit* nepřesvědčí pouze nevzdělaného, nevychovaného a praxí nezakaleného ideologa. V tom je síla spojení Platona s Leninem a výzva dneška:

Pochopit příčiny selhání a averze jako takové totiž dovoluje transformovat chyby Lenina do příležitostí moderní doby a tím realizovat objektivní zákon vývoje společnosti. Posláním tisku, a především levicového či komunistického se mi proto jeví vysvětlování příčin selhání Lenina a averze vůči němu, jeho učení, socialismu a komunismu. V doplnění si mohu představit diskuzní fóra IČL. Ta by mohla podpořit šíření snahy a boje za sociální spravedlnost, rovnost práva a vnitřně svobodnou společnost, které bude nový řád, nadále vedený kapitalismem, více než dnes popírat.

Lenin byla vzdělaná, praxí zakalená, ale teoreticky orientovaná osobnost. Z taktického hlediska rozuměl a pochopil roli člověka a národa v historii Ruska. Byl pravděpodobně i chytřejší než moc samoděržaví. Ze strategického hlediska však prohrál. Jako *příslušník řádu nositelů meče, a kasty vojáků*, ke kterým se hlásil a organizátor diktatury proletariátu se Lenin projevil silnější než jeho političtí oponenti, vyhrál ve VŘSR a zvítězil nad samoděržavím a bělogvardějci. Co se však týká podstaty a smyslu lidského bytí sám sobě a následníkům dokázal nedostatek znalostí a důvěry k hluboce věřícím národům Ruska. To mu dovolilo jít

¹⁹ Podle Platónovy definice je Erótoým pravým posláním 'plodit v kráse'. Vždyť termín platonická láska nevznikl jen tak náhodou, nebylo to jen mylné zmatení pojmů. Tento pojem má vyjadřovat představy o vyšší, čisté a ideální lásce."

cestou teroru a označovat náboženství jako *opium lidu*. Lenin byl a nadále zůstává velkým člověkem a příkladem pro generace pro ty, kteří si uvědomují potřebu duchovního růstu. Nebyl však a nikdy nebude na úrovni Buddhy, i když byl někdy přijímán jako himalájský Mahátma 20. století.

Lenin, finance a revoluce

Lenin věděl i od svého souputníka Trockého, cituji: *Všechny revoluce ničí tradiční společnosti se dělají na Wall Street*. Věděl také současně jako vzdělaná osobnost a intelektuál, že teror a s ním spojená všem nám známá závist a nenávisť, a to v jakékoliv formě, neumožňuje bytí v přežití. Věděl, podobně jako my dnes víme z historie místo, kdo je agresorem a kdo je autorem systému, který bez krizí a válek nemůže žít. Přesto a proto Leninovo blahoslovení teroru má pro nás dnes cenu legitimní otázky: Kvůli čemu, pro koho a jakým cílem byla organizována revoluce, když bylo již tenkrát všeobecně představitelné, že není možné zabezpečit udržitelnou změnu cesty vedoucí k socialismu a komunismu při současném narušení základních principů jednotného vědění a zákonů Vesmíru?

Citát Trockého nestojí v protikladu k přesvědčení Lenina, vůdce proletariátu a teoretika, který se vědomě stavěl proti moci spekulativního finančního kapitálu. Lenin v něm viděl objektivní hrozbu pro lidstvo. Dnes jsme svědky pravdivosti citátu Trockého i přesvědčení Lenina.

Otázka zní: Jak se učit, jaká učební metoda je správná v dnešní době, kdy elity, lídři a veřejnost si neuvědomují, že kolaps je pouze přechodová fáze před koncem? Kdy mandatorní výdaje státu před sto lety představovaly cca 10% a dnes, v roce 2020 téměř 80% rozpočtu? Kdy stát nemá vizi, jeho symboly a kulturní a jiné hodnoty národa, včetně vlastní měny se ztrácejí, částečně již ztratily, díky neorganickým reformám vzdělání a hospodářsko - politického systému. Kdy existují vypracované, v realizaci se nacházející sofistikované studie a scénáře vývoje společnosti pod vedením vědoucích, jevících se jako psychopati, majících ohromnou finanční podporu, kontrolu nad technologiemi a výzkumem lidského mozku?²⁰

Očividné Leninovy chyby, a je jedno, z jakých důvodů byly udělány, a jeho učení ale potvrzují, že v kontextu Wall Streetu a jeho historického konání byl a je pracující lid vnímán jako darebný a mizerný. Platí však staré přísloví – *podle sebe soudím tebe*. Privátně s pomocí grantů a projektového financování vědy a technologií pod kontrolou zástupců členů Wall Street & Co takto charakterizovaný člověk, nikdy neznamenal a ani dnes neznamená nic jiného, než lidský odpad. Jako každý odpad, i tento má svoji hodnotu. Jeho zpracování obohacuje ty, kteří k tomu mají technologie a kontrolu nad nimi. A to je opět Wall Street & Co. Stojí za zmínku, že hodnocení například slepičího odpadu, který považují za zlato, se pomalu, jistě a v tichu akceptuje. Proč? Jeho zpracování pomocí známé pyrolýzy s vyloučením kyslíku rychle obohacuje zpracovatele odpadu a je financující banky. V ČR existuje na téma zpracování odpadů mnoho otázek bez odpovědí, spojených s odpovědností.

²⁰ Viz: Scénáře budoucnosti technologického a mezinárodního vývoje, představené v květnu 2010 a financované Rockefeller Foundation and Global Business Network.

Zmiňují se o lidském odpadu i proto, že Wall Street & Co a všichni anglosaští vůdci hodnotili a hodnotí i dnes ruský národ, a s ním potažmo i Slované jako válečné družiny komunistické internacionály nasazené v první řadě boje s minimálním očekáváním přežití. Zmiňují se o Wall Street & Co i proto, že Lenin byl finančně podporován Západem. Byl proto závislým a byl svými sponzory obviňován z *nedostatku revolučnosti*. I proto na sklonku svého života, v těžkých post-revolučních podmínkách se rozhodl k *NEP*, projevovat negativní odpor k nihilismu kultu proletariátu a vyzíval komsomolce – *Učit se, učit se, učit se*. To je ta druhá stránka Lenina a citátu. Existuje i další, o ní později.

V kontextu Leninem udělaných chyb a z finanční závislosti vyplývajícího chování je nutno hodnotit atentát mladé židovské revolucionářky *Fanny Jefimovny Kaplanové* (1890 – 1918). Po Říjnové revoluci, kdy došlo mezi socialistickými revolucionáři a bolševickou stranou k vážným politickým rozepřím, jednou obětí následujícího teroru se stali car Mikuláš II. a jeho rodina (Jekaterinburg 17. července 1918). Další na řadě byl i Lenin. Toho se rozhodla zavraždit Fanny Kaplanová 30. srpna 1918, když hovořil v bývalém *Michelsonově závodě* v Moskvě, jak je nutné bojovat proti československým legionářům. Po shromáždění vycházel ven a zamířil ke svému automobilu. Byl zasažen dvěma nebo třemi výstřely do ramene, klíční kosti a krku. Zde přichází moment, kdy na scénu vstupuje virtuózní ideově – organizační práce *Josifa Vissarionoviče Stalina* (1878 - 1953). Ta byla zaměřená proti ideologům a apologetům světové revoluce a proti Trockistům.

Byla to Stalinova ideově – organizační práce, která dovolila položit základ samostatného, od světa odděleného budování socialismu a vznik SSSR po revoluci vedené Leninem. Nebylo by SSSR, nebylo by národa – vítěze nad fašismem. Nebylo by vědy na nejvyšší světové úrovni, nebyl by Sputnik, Gagarin. Nebylo by zrádce idejí Lenina, Gorbačova a jeho cynicky myslící kličky. Nebylo by Jelcina s americkými a britskými viditelnými poradci a neviditelnými loutkovody z Wall Street a Londýna. Nebylo by rozpadu SSSR s následky, jejichž řešení vzal na sebe prezident Putin, a které mohou sloužit jako aktuální reference i při obnově ČR.

Putinův úspěch ve stabilizaci státu, nabídnutí naděje národům Ruské federace, obnova armády a suverenity (t.č. ještě ne plnohodnotné kvůli podčinění se CB RF západnímu systému Bank of International Settlement) nabízejí možnost zamyslet se na téma Lenin, Stalin a dalších velikých osobností historie. Nabízejí možnost reflektovat vlastní historii, zradu spojenců, rádo by přátel a zradu ve svých řadách. Nabízejí možnost pokračovat v psaní své nové historie. Zda bude rodící se nový řád pod vedením Západu obsahovat volební cirkus zkorumpovaných moderních komediantů nevím. Předpokládám, že bude používat vlády států jak slouhy, kteří budou muset vědět, co znamená sloužit pánům, pro většinu neviditelným a žijícím zcela mimo lokality národních států. Ty budou neviditelné elity používat např. jako logistická a komunikační centra a zkušební teritoria.

Východ ČR a Evropy ze současné situace a přechod no nového řádu stojícího v protikladu ke známým scénářům, z nichž jeden představuje modifikovaná forma modernizace ala *Max Weber* (1864 – 1920) a *David Émile Durkheim* (1858 – 1917), spoluzakladatelů moderní sociologie, globalisty. S donucovacím rázem k jedinci, integrací formou sdílené víry a v

neposlední řadě koncepcí ideálního typu. To jest umělým intelektuálním konstruktem, který nemá existující oporu v realitě, který je jaksi utopický a je spojen s pojmem *kapitalistická ekonomika*.

Přechod k novému řádu, zatím bez pojmenování, stojícímu v konkurenci s předem indikovaným a vedeným Západem bude vyžadovat probuzení se k životu historického fenoménu ne-hrdiny, ne-rytíře ale člověka pracujícího, duchovně silného a hluboce přesvědčeného ve skutečné pravdě své činnosti. K tomu není potřeba být ideologickým fanatikem. Ale rozumným a vzdělaným člověkem schopným kontrolovat emoce, rozpoznat to podstatné v konání Lenina a učení marxismu – leninismu. Brát na zřetel kvalitu prostředí, duši národa, příčiny krize společenské smlouvy a nabídnout řešení akceptovatelná pro jednání na planetární úrovni. Neudělá to Gréta ani anti-Gréta, ale lídři, kteří se rodí roky, učí se z vlastních neúspěchů, cest a omylů. Tohle se neučí ve škole.

Dialektika – Politika – Leninismus

Pochopení hlavních charakteristik, rozdílů a významu trojice, která představuje název této části Zamyšlení, může zrodit impuls a indikaci, jakým směrem se vydat a co je potřeba mít na cestě k vytvoření nového řádu, zatím beze jména v nabízející se východní části Planety, který bude schopný konkurovat s novým řádem transformovaného kapitalismu, snažícího se ovládnout celý svět a vytvořit jedinou světovou vládu s pomocí utopické kapitalistické ekonomiky ala Durkheim.²¹

Dialektika bývá různá. Vědeckou dialektikou jako metodou poznání se přiznává Hegelova dialektika. Proto ji Lenin podrobně studoval. V post revolučním Rusku a SSSR bylo možno číst a slyšet, že „*My jsme se neučili Hegela, ale museli jsme učit jeho metodu.*“ Z tohoto výroku lze odvodit, že Lenin *formuloval* v před,- a revolučním Rusku dialektiku, jinými slovy, ironicky formulováno - svůj mezi cizími, cizí mezi svými. Ve své práci *Krach II. internacionály*²²(1916), kterou doporučuji ke studiu z mnoha důvodů, Lenin mimo jiné

²¹ Durkheimova dichotomie dvou solidarit se podobá Spencerovu vývoji od nekoherentní homogenity ke koherentní heterogenitě; Durkheim souhlasí se Spencerem v tom, že během vývoje lidstva neustále nabývá na významu lidská individualita. Za určitých podmínek (například během extrémního kolektivního napětí – podobnému současnému ve formě strachu z pandemie a karanténě) jsou společenství bohy a náboženství schopna vytvářet. Společnost s organickou solidaritou je držena pohromadě díky (rostoucí) specializaci a díky odlišnosti lidí. Ti se totiž navzájem potřebují. V moderní společnosti se nespécializují pouze lidé, ale i struktury, skupiny a instituce. Proto lze společnost s organickou solidaritou vysvětlit Durkheimovým konceptem tzv. dynamické hustoty. Dynamická hustota znamená zároveň zvýšení počtu lidí a interakcí mezi nimi, což v důsledku vede k větší soutěži o nedostatkové zdroje a boj o přežití. Dělná práce umožňuje spolupráci a konsenzus a potlačuje konflikt.

²² Originál byl napsán v první polovině června 1915, tisk v září 1915 v časopise *Komunista* č. 1-2, Ženeva. V 70–80 letech 19. století byly založeny v mnoha zemích Evropy socialistické strany. 14. června 1889 k 100 výročí dobytí Bastily, došlo po iniciativě Engelse k založení II. internacionály. 22 představitelů stran, včetně ruské marxistické (Osvobození práce) se měly stát vedoucí silou v boji proti kapitálu a v boji za socialismus. Tyto naděje se neuskutečnily z mnoha důvodů, z nichž jedním byla nejednota pracující třídy.

napsal: *Ve vztahu k válkám je možné hodnotit základní přístup dialektiky – tak nestydatě zneužit Plechanovem ve prospěch buržoasie, jako pokračování války jinými (násilnými) prostředky.* Lenin opakoval výrok *Carl Philipp Gottlieb von Clausewitze (1780–1831).*²³

Takovou pozici zaujímal také Marx a Engels. Hrubý šovinismus Plechanova byl založen na té samé teorii jako šovinismus Kautského.²⁴ Oba přešli na stranu kapitálu. Na tomto místě se nachází podlý výsměch socialismu Plechanovem a Kautským.²⁵ Výsměch socialismu nabízí odděleně hodnotit například vyznamenání *G. A. Zjuganova* medailí *Stolypina II stupně* a *V. V. Žirinovského* medailí *Stolypina* prvního stupně, prezidentem Putinem v roce 2019. Důležité je také porozumět přístupu a argumentaci Lenina s Kautským & Co s pomocí klasifikace vyhýbání se jasné odpovědi.²⁶ Dnes, prakticky 100 let později můžeme vidět důkaz pravdivosti Leninova tvrzení a argumentů a přikrývání moci buržoasie ideologickými mýty Kautského & Co. Tím se dostáváme k důležité aktuální otázce: Jaký je vztah státu k informaci? To není otázka charakteru báze, ale otázka nadstavby. V ní jsou obsaženy otázky, například: Jaká třída má politickou moc? Jaká je a jakým způsobem byla, je a ustanovuje se forma politického řízení? V ní je obsažena pravda, že reálný život může zničit nebo změnit všechny prognózy, a že pochodeň světového mírového procesu se předává tomu, kdo se připravil ji přijmout. Podobně, jako tzv. černé labutě, k nimž někteří řadí pandemii strachu a koronavirus, nepřilétají náhodně, ale tehdy, když je pro jejich přilet vše připraveno.²⁷

Dnes dokazuje ČLR, že se připravovala a je připravena. To není 300 milionů členů (z doby SSSR a socialistického tábora) světového mírového procesu, ale více než 1,4 miliardy občanů jednoho státu, ČLR. Ta převzala pochodeň a vydala se na cestu moderní formy

²³ Carl Philipp Gottlieb von Clausewitz byl pruský generál, významný válečný stratég a teoretik. Jeho hlavním dílem je kniha *O válce (Vom Kriege)* vydaná po jeho smrti. Z jeho úst pochází výrok „Válka je pouze pokračování politiky jinými prostředky“.

²⁴ *Neue Zeit*, 2. října 1914, *Social Demokrat*, Sborník pod názvem: G. Zinověv a N. Lenin: „Proti proudu“, Petrohrad 1918 (550 stran). V brožůře, která vyšla v Ženevě r. 1915 a byla hned tehdy přeložena do němčiny.

²⁵ Kautského brožura „*Diktatura proletariátu*“ (Wien 1918, Ignaz Brand, str. 63), která vyšla nedávno ve Vídni, je nejnázornějším příkladem naprostého a hanebného bankrotu II. Internacionály, o kterém již dávno mluví všichni poctiví socialisté všech zemí. Otázka proletářské revoluce se dostává nyní prakticky na pořad dne v celé řadě států. Proto jest nutno rozebrat renegátská sofismata Kautského a jeho úplné zřeknutí se marxismu.

²⁶ Увертка третья: *Если мы говорим о диктатуре, как форме правления, то мы не можем говорить о диктатуре класса. Ибо класс, как мы уже заметили, может только гос-подствовать, но не управлять... Управляют же "организации" или "партии". Путаете, безбожно путаете, господин "путаницы советник"! Диктатура не есть "форма правления", это смешной вздор. И Маркс говорит не о "форме правления", а о форме или типе государства. Это совсем не то, совсем не то. Совершенно неверно также, что не может управлять класс: такой вздор мог сказать только "парламентский кретин", ничего не видящий, кроме буржуазного парламента, ничего не замечающий, кроме "правлящих партий".*

²⁷ Campbell J., *Výhled ze Smíchova*, verze 01. 04. 2020 (ICL web)

socialismu, zohledniv úspěchy a neúspěchy SSSR, včetně Lenina, majíc na zřeteli 95 milionů občanů Vietnamu, 25 milionů občanů KLDK, 11 milionů občanů Kuby, 7 milionů občanů Laosu atd. Celkem více než 1,5 miliardy obyvatel Planety bez ohledu na potenciál Šanghajske Organizace o Spolupráci (ŠOS) a pozorující Indie a Pákistán. Připočte-li se ŠOS, ve které dochází k zásadní transformaci brutálního kapitalismu, v Ruské federaci, blížíme se polovině obyvatel Planety s potenciálem na spolupráci v realizaci alternativního a konkurence schopného nového řádu. V době vyspělých komunikačních, transportních a dalších života nutných technologií se nabízí i malé ČR, dnes zahraničně politicky zcela orientované na USA, hospodářsky závislé na SRN a vedené zkorumpovanými rádoby elitami, místo pro spolupráci s rodícím se novým řádem, dnes již na úsvitu.²⁸

Přechod a samotný proces nebudou jednoduché, protože Ruská federace se nachází v centru střetu civilizací: Objektivně napomáhá pádu divokého kapitalismu, znovuzrození světového socialismu a na druhé straně působí jako garant bezpečnosti východních států, autor systému zpomalování procesů a vyrovnávání protiváhy ve vztazích Indie – ČLR a Indie – Pákistán. V neposlední řadě hraje RF roli týlu ČLR, již dnes bojující s USA na obchodním, technologickém a kybernetickém poli, jehož rozšíření nelze zcela vyloučit. USA odcházejí objektivně do druhé řady. Jejich odchod doprovází maxima čínské vojenské strategie, kterou v ruské historii verbalizoval již zmíněný G. V. Plechanov²⁹ a Lenin: Každý po svém, a být pospolu (volný překlad autora).³⁰ Leninskou dialektiku a sofistiku revizionismu můžeme pochopit také z politické závěti Lenina, v dopisu sjezdu, ve kterém mimo jiné zkritizoval Trockého.³¹ Kritika v podstatě formuluje aktuální potřebu nejenom stran míru, ale všech kandidátů na vedoucí role v novém řádu na úsvitu: Příprava nových pracovníků, kádrů.

²⁸ Základní otázku, kterou probíral Kautský ve své brožurě, je otázka stěžejní náplně proletářské revoluce, a to diktatury proletariátu. To je otázka, která má veliký význam pro všechny země, zejména pro země pokročilé a dnes válčící. Je možno bez nadsázky říci, že je to nejdůležitější otázka celého proletářského třídního boje. Proto je nutno pozorně ji prozkoumat, proto se nabízí i pro činnost IČL.

²⁹ Georgij Valentinovič Plechanov (1857 – 1918) byl ruský politik, marxistický filozof a menševik. Roku 1883 založil v Ženevě klub "Osvobození práce", napsal knihu "O vývoji materialistického názoru na dějiny" (1895). Na druhém sjezdu RSDDS (1903) Plechanov řekl: *Kdyby kvůli úspěchu revoluce bylo třeba dočasně omezit fungování toho nebo onoho demokratického principu, bylo by zločinem se před takovým omezením zastavit*. Po sjezdu se strana rozdělila na menševiky vedené Martovem, a na bolševiky, v jejichž čele stál Lenin. Po 37 letech vyhnanství se vrátil 1917 do Ruska, podporoval prozatímní vládu v čele s Kerenským, VŘSR ostře odmítal a Leninovy názory o zničení státu pokládal za blouznivé. Nakonec musel emigrovat do Finska, kde zemřel.

³⁰ Врозь идти, вместе бить - Ленин В.И. ПСС, изд. 5, т. 13, с. 44.

³¹ Тов. Троцкий, как доказала уже его борьба против ЦК в связи с вопросом о НКПС, отличается не только выдающимися способностями. Лично он, пожалуй, самый способный человек в настоящем ЦК но и чрезмерно хватающий самоуверенностью и чрезмерным увлечением чисто административной стороной дела...Троцкий очень любит давать, "с ученым видом зна-тока", с напыщенными и звонкими фразами, лестные для Троцкого объяснения исторических явлений. Если "многочисленные передовые рабочие" становятся "деятельными агентами" политической и партийной линии, не согласующейся с линией Троцкого, то Троцкий решает вопрос, не стесняясь, сразу и прямоком

V práci nazvané *Ještě jednou o odborech, o současné situaci a chybách soudruhů Trockého a Bucharina* Lenin nabízí lekci o vztahu formální a dialektické logiky, sofistiky a dialektiky na příkladu sklenice.³² Zajímavý je Leninův popis Bucharina. Toho popsal mimo jiné jako člověka s vědrem kerosinu, kterým chce hasit oheň. Kterému ale záměry nevyšly, protože nevzal na zřetel politický moment a dělal teoretické chyby.

Vrátíme-li se ke zmíněné maximě čínské vojenské strategie, kterou v ruské historii verbalizovali G. V. Plechanov a Lenin výrokem *Každý po svém, a být pospolu* (volný překlad autora) setkáme se s aktuální otázkou spojenou s fašismem a bojem proti němu. 1919 to byli tzv. *červení psy* sociálně demokratické vlády *Friedrich Eberta* a ministra vnitra *Gustava Noska*, kteří bez soudu a jakéhokoliv obvinění zavraždily *Erthardovou Brigádou Smrti, Rosu Luxemburgovou (1871 – 1919)*³³ a *Karla Liebknechta (1871 – 1919)*³⁴. Nosek pobíral dokonce státní penzi za Hitlerovy diktatury za potlačení *Spartakovců*. Připomínám, že revolucionáři té doby byli ochotni spolupracovat s kýmkoliv v boji proti fašismu. Připomínám současně červen 1848 ve Francii, kdy liberálové vystupovali v roli ochránců pracujících a revolucionářů a také podání ruky Leninem francouzskému monarchistovi po říjnové revoluci, v době kdy oba měli společného nepřítele – císařská vojska. Lenin po té s cynickým úsměvem prohlašoval, že oba věděli, že každý z nich by s radostí pověsil druhého. Bylo to spojenectví, které je si nutné připomínat, uvědomit, protože se často opakuje. Ve 20 letech to bylo v Číně, kde zavraždili mnoho komunistů. Ve 30 letech to byla Španělské revoluce, v novodobé historii Ruské federace, památný rok 1993. Ukrajina v roce 2014 není výjimkou. V tomto smyslu máme co dělat s nadčasovostí a hlásáním Lenina: *V politice není žádná morálka; je to jen zkušenost. Démon může být užitečný, protože je to darebák.*

Závěr

Vztah socialismu a leninismu představuje jednu ze základních výzev rozvoje vědy. Je tomu kvůli obsahu a funkci sociální bezpečnosti člověka, jeho ukotvení ve společnosti a jeho vývoje. Socialismus se svoji pozitivní myšlenkou, charakteristikou a učením obsahuje teorii

³² Příklad je uveden v originálu a v příloze Zamyšlení, kvůli jeho objemu.

³³ Významná představitelka evropského socialistického a komunistického hnutí židovského původu. Bojovala za rovná práva žen a proti militarismu. Po většinu života žila v Německu, je považována za přední teoretičku polské sociální demokracie. V srpnu 1914 založila společně s Karlem Liebknechtem, Klárou Zetkinovou a Franzem Mehringem Skupinu Internacionála, známou od roku 1916 jako Spartakův svaz. Považovala povstání Spartakovců v Berlíně v lednu 1919 za chybu, po jeho propuknutí jej podpořila. Po zjetí a mučení byla zavražděna, stejně jako Liebknecht a další.

³⁴ Německý socialistický politik, první předseda Mezinárodního sdružení socialistických organizací mládeže (dnes IUSY) a spoluzakladatel Komunistické strany Německa (KPD). Byl jedním ze dvou ze sociálně demokratických poslanců (vedle Huga Haase), kteří na počátku války v roce 1914 hlasovali proti „válečným úvěřům“. Protože byl ale slavnější, na druhého sociálního demokrata se „zapomnělo“ a na počest Karla Liebknechta se užívá úsloví: „1 proti 110“ (SPD měla v Reichstagu 111 poslanců).

formování vyrovnaného (harmonického) člověka a společnosti, ve které se mohou občané cítit bezpečně, svobodně v rámci zákonů a předpisů a bez rizika násilí, uvnitř i vně. Taková společnost představuje komplexní víceúrovňový systém.

Sociální universum představuje ohromné množství mnoho-obrazných sociálních subjektů a vztahů mezi nimi. Již proto nelze redukovat socialismus pouze na hospodářskou nebo politickou modalitu. Výrobní vztahy jsou pouze jednou z několika částí hospodářských vztahů. Ty jsou částí systému všeobecných sociálních (vztahů). Politika, to je nadstavba.

V přírodě je to voda, co spojuje a udržuje při životě vše živé. Je-li otrávená, nebo je-li jí nedostatek, příroda umírá. U člověka je tomu podobně krev. Je-li krev člověka otrávená, nebo jinak její kvalita oslabená, člověk ztrácí imunitu, strádá a umírá. Voda a krev představují vše. Vztahy v hospodářství představují pouze začátek lidské činnosti, ne její původ. Chceme-nechceme musíme přiznat, že člověk od svého narození a do smrti je ale částí hospodářských vztahů. Proto každá činnost člověka zanechává po sobě stopu hospodářského systému na člověku samém, na přírodě a Planetě. V tomto smyslu je potřeba hodnotit marxistické krédo vyjádřené v úvodu práce z roku 1828 – *Kritika politické ekonomie: Vztah společenského vědomí k společenskému bytí*. Všem hýbají hospodářské zájmy. Kdo je citlivý na Marxe, může si nastudovat Michala Bulgakova (1891 – 1940).³⁵

V každém případě rozumný člověk přijde k přesvědčení, že vztah a jeho kvalita jsou základem (lidského) života. Jeho sociálně – hospodářská organizace hraje ve vývoji člověka zásadní roli. Trh, jako část zmíněné organizace představuje pouze část sociálního universa. Jestliže je trh přeceněn, nebo jemu dokonce člověkem přiznána hlavní role ve vztahu, dojdeme tam, kde jsme dnes: V krizi neřešitelné mírovou cestou a ve společnosti s mizící důstojností člověka a snižující se kvalitou života velké většiny obyvatel. V kontextu zjednodušeně uvedeného se nachází rozdíl mezi kapitalismem a socialismem. První rozděljuje a atomizuje společnost, tj. tvoří pocit nebezpečí u a pro člověka a Planetu, druhý spojuje a podporuje solidaritu, tj. tvoří pocit bezpečí u člověka a tím i naději pro Planetu.

Protože hodnotový systém a hierarchie, světový názor, mentalita, kultura apod. jsou prakticky v každé společnosti jiné, může být forma socialismu pouze různorodá, nikdy ne pouze jedna. Hlavním cílem socialismu proto zůstává budování a udržení bezpečnosti státu, pocitu bezpečí člověka, který není vždy schopen pochopit komplexitu bezpečnosti a spojení různých společenství na základě společných vyšších hodnot a solidarity. To, co hnije, má zvýšené pH a proto nemůže nikdy dát kvalitní plod. Tak je tomu s kapitalismem a jeho šancí na transformaci. Nelítostný konkurenční boj musí nahradit kooperace a spolupráce založené na opravdovém sociálním vztahu. Tj. socialismu, chápaném jako proces, v němž dokonalost není – podobně jako v životě cílem, tím je jen věčně trvajícím procesem zdokonalování, zrání, pročišťování. Jeho cílem je morální růst. Podobně se vyjadřoval americký filozof, pedagog, psycholog a reformátor vzdělávání, *John Dewey* (1859 – 1952). Jeho myšlenky měly velký vliv nejen ve Spojených státech, ale i po celém světě. Je považován za jednoho ze zakladatelů

³⁵ Ruský a sovětský prozaik, dramatik a lékař první poloviny 20. století.

filozofie pragmatismu a jako otec funkcionální psychologie. Dnešní *homo economicus* (bez důvěry, ale falešně ambiciózní, ješitný a pyšný) v takovém pojetí lze srovnat s morální zrůdou a ne člověkem s duší.

Protože musíme objektivně přiznat různé druhy socialismu, neexistenci jediné pravdy definované nedokonalou bytostí - člověkem a přiznali jsme platnost kvantových principů, tj. skokového vývoje ve společnosti, řešení výzev na Planetě je možné najít a realizovat pouze společně na platformě se společným jmenovatelem a solidaritou, tj. v rámci duchovně – sociální jednoty. Ta se mi jeví podstatou učení marxismu a leninismu a nití spojující různá témata minulosti a přítomnosti v *Zamyšlení na téma Lenin*, napsaného na úsvitu 150. výročí narození.

Shrnutí: Desatero praktických tezí

1. Moderní, globální sociálně – hospodářská a finanční krize, jejíž vrcholy představuje rok 2008 a současný rok 2020 v prvním čtvrtletí, představuje pandemii strachu ze zcela vyčerpaného mnohokrát s pomocí válek transformovaného kapitalismu, založeného na expansi, dluhu a virtualitě. Není daleko doba, kdy symbol kapitalismu – USD se stane pouze jednou z několika měn v rodících se nových vztazích mezi státy, spojenci a civilizacemi.

2. Je možné s pravděpodobností hraničící jistou tvrdit, že dojde v celé řadě států k revolucím ve známých, méně známých a dnes mnohým z nás nepředstavitelných formách. Nabízí se otázka: Co bude s ČR, kde bude a kde by mělo být její místo v novém řádu a nových vztazích mezi státy především atlantické, eurasijské a asijské civilizace?

3. Z pozice cyklického charakteru historie je očividné, že zraje to, co přivedlo Lenina k moci a je možno zjednodušeně formulovat: Moc není schopná ekologicky, efektivně a ekonomicky vládnout po staru a lid není ochoten žít po staru. Oslabené křesťanství a pravoslaví se svým silným národním duchem, která se přijímají, a pokrytecký ateismus a mesianismus, které končí v nouzi a před svojí smrtí, jsou vystaveny vlně islamismu, který se nepřijímá, protože je vrozen.

4. Globalizace, která bude v modifikované formě pokračovat, vyžaduje soužití minimálně s třemi světovými náboženstvími. Asijský Buddhismus, který se neřadí k náboženstvím, bude také muset být vzat na zřetel, protože centrum politické – hospodářské a finanční moci ve světě se přesouvá na Východ. Mysticismus může obohatit diskuzi v české kotlině, podobně jako hluboká diskuze o studii nazvané - *Scénáře budoucnosti technologického a mezinárodního vývoje* představené v květnu 2010 a financované Rockefeller Foundation and Global Business Network. V doplnění také kniha Steven Arthur Pinkera - *Better angels of our nature*. Viz také: Campbell J., Výchled ze Smíchova, verze 01. 04. 2020.

5. Posláním českého národa a tudíž oficiální politiky v kontextu učení Lenina by mělo být osvobození od útisku (politického, hospodářského, finančního a vojenského) nejenom sama sebe, ale i ostatních národů, protože nikdo nemůže být opravdu svobodným na účet druhých. Zde se k Leninovi nabízí židovská a ruská paralela: Židovský národ se osvobodil od

Babylonského plenu. Ruský národ od carského násilí. S účastí Lenina se vydal na utopickou, ale reálnou cestu k socialismu a založení prvního státu na světě, SSSR. Svazu republik s nevyšší literárností a civilizovanou společností, vedenou mocí, která zradila socialistickou myšlenku a transformovala ji do formy státní a totalitární moci.

6. Nespolehat se na stát, průmyslově výrobní a finanční oligarchii, nebo dokonce na revoluci mas, ale pouze na revoluci ducha mas. Místo - Proletáři všech zemí spojte, Patrioti všech zemí, spojte! Spojenectví patriotů různých zemí zmíněných v *Zamyšlení na téma Lenin* projeví prvky mesiášství v modifikované formě, dovolující kontrolovatelné, tudíž říditelné pokrytectví, lži a zradu, a vynesení na povrch vůdců, schopných převzít i vedení národů s negativním demografickým trendem. Motivačním prostředkem k duchovní obrodě a patriotismu se nabízí koncept vlastnictví přírodní renty (příjmů) národem. Zjednodušeně formulováno: státní vlastnictví všech přírodních zdrojů, strategického průmyslu a vědy, nezávislé na západním, a privátním financování. Sekundárním efektem indikované strategie by mohlo být podstatné zmenšení antisemitismu ve společnosti, snížení sociálního napětí a posílení práva na důstojný život. Ten je základem *Světové deklarace lidských práv*. Kromě toho bude jednodušší odpovědět na dvě otázky z mnoha: 1) Když teda Židé všechno prodali, kam si mám jít pro svůj podíl? 2) Jaký je smysl diskuze na téma Lenin a leninismus? *Vladimír Vladimirovič Majakovský*³⁶ (1893 - 1930) v básni nazvané – *Dobře*, napsal: *S Leninem v hlavě a pistolí v ruce*. S Leninem v hlavě a pistolí v kasárnách bude správné a jednodušší vyzvat k zamyšlení nad řešením protikladu stvořeného tolerantním individualismem a netolerantním kolektivismem sovětského typu. Dnes se nabízí např. tolerantní kolektivismus, srovnatelný s japonským a čínským.

7. Protože doposud nedošlo k plnohodnotnému očištění od proroků vykořisťování, je společnost vnitřně vzdálena od společnosti humánní. Proto nebyla a není i dnes státní a totalitární moc demokratického imperialismu závislého na USA schopna oživit historické archetypy a zvítězit nad fašismem a vstoupit do řady států, které se zamílovaly do síly a z ní vyplývajícího práva. Zůstáváme plebeji se všemi následky. Staré přísloví praví: *Kde síla vévodí, k právu se nechodí*. Spojenectví EU a NATO nebo podobná nejsou pomocí v době nepohody. Zůstává otázka: Potřebují hráči na světové geopolitické šachovnici malé figurky, plebeje, kteří si neuvědomují, že *Strom, který se často přesazuje, nebývá obsypán ovocem?*

8. Uvědomit si a vypracovat strategie a taktické plány práce na národní úrovni s ohledem na skutečnost, že Západ po vítězství SSSR a instalaci režimů v bývalých státech socialistického tábora se zkoncentroval na vybudování páté kolony a bojoval proti identifikovaným protikladům státního socialismu, obsahujících nevymýtitelnou korupci člověka a moci. Demokratický imperialismus zvítězil nad státem. Jak se dnes ale potvrzuje nejenom v RF, ne však nad národem. Lze předpokládat, že následky pandemie strachu konkretizované koronavirem ve světě napomohou, že tomu bude podobně i v ČR.

³⁶ Ruský prozaik, básník, dramatik a zakladatel ruského futurismu, který ovlivnil celou sovětskou literaturu.

9. Poslední tři desetiletí český národ, podobně jako ruský a ostatní bývalého socialistického bloku kradl, bohatl, radoval se a nekriticky podporoval nemorální bohatnutí uměle tvořených idolů podnikání, kultury a sportu. Přitom pozapomněl lekce, které nabízel SSSR, dnes transformovaný do RF: Nepřátelé SSSR a RF pod vedením prezidenta Putina se propočítali. Neuvědomili si, že to byla čečenská válka, která dovolila růst duchovnímu patriotismu. Neporozuměli zásadním vnitropolitickým a geopolitickým tahům prezidenta Putina na světové šachovnici. Ty dnes dovolují budovat moderní ruskou civilizaci na základě historických archetypů Ruska a v něm žijících přibližně 200 malých a středních národů a etnických skupin. To vše v době úsvitu minimálně tří nových řádů světa.

10. Je zřejmé, že se nejedná o mesiášství, typické pro USA, ale o počátek etnické specializace (specifity) a odpověď ve světle dynamiky změn v ČLR, Evropě a samotných USA. RF nebude nikdy kopií SSSR, podobně jako USA již nikdy nebudou tím, co byly. RF se zotavuje pomocí myšlenek objektivního charakteru, které se snažil realizovat Lenin a po něm Stalin. USA se nacházejí na prahu občanské revoluce nebo podobného dění. Proto se nelze na ně spoléhat. Pro evropskou levici, do které patří i česká platí, že se nelze spoléhat na revoluci mas, ale pouze na revoluci ducha mas, jak uvedeno v bodě 6. Všichni musí očekávat pokračování života v prostředí definovaném kapitalismem, protože neexistuje přístup k instrumentům dovolujícím opravdovou revoluci: vlastní a bojeschopná armáda, vlastní vojenský průmysl, vlastní věda, vlastní měna a vlastní komunikační síť a technologie. O lidských zdrojích, motivačním potenciálu a úrovni vůdců, nemluvě.

Doporučení z historie

1. Zatímco co všechny pokusy o hospodářské reformy po ukončení druhé světové války v socialistickém táboře (v SSSR jich bylo 8) obsahovaly prvek k posílení individuálního zájmu jako prostředku k vyrovnání všeobecného zájmu pod kontrolou KS, západní ekonomové se pilně naučili sovětský systém hospodaření, plánování a prognostiky. Ve své práci použili získané znalosti ve svůj prospěch v konkurenčním boji se SSSR, po jeho rozpadu k rabování (RF) a v neposlední řadě i zničení hospodářství (včetně ČR) a transferu vlastnictví hospodářského potenciálu Západu.

2. V kontextu uvedené teze se nabízí studium post – Leninského rozvoje od roku 1926. Ten obsahuje cenné informace a myšlenky o kolektivní civilizaci. Proto existuje trvalá a velká snaha Západu ignorovat post-Leninský rozvoj v post-socialistických státech a využít jeho principy ve svůj prospěch. Jako obohacující doplněk studia a hledání řešení pro ČR se nabízí Ústava ČR. Není pochyb, že právnicky vzdělané osoby vědí, že Ústava ČR je ve srovnání se všemi ústavami Evropy kontroverzní, neodpovídající podmínkám a duchu doby, tím méně duchu nového řádu na úsvitu. Ústava vyžaduje širokou profesionální diskuzi před novým řádem vynucenou změnou. ICL se nabízí role iniciátora a mentora diskuze na toto téma.

3. Jako doprovodná aktuální vzdělávací témata, predestinovaná k širší veřejné diskuzi v rámci ICL se nabízejí: A) Leninismus a samourčení mládeže. B) Radikální a liberální scénáře realizace socialistické myšlenky. c) Leninismus, socialismus a morálka, individua a ve společnosti.

4. *Eugen Karl Dühring* (1833 - 1921). Česká Wikipedie nabízí velice krátkou a nevyčerpávající informaci o tomto německém filozofovi a ekonomovi: ...*Jeho ekonomické teorie stály na díle Friedricha Lista* ((1789 – 1846, německý národohospodář, ekonom předchůdce tzv. německé historické školy). Ve svém díle však Dühring agresivně útočil na kapitalismus, liberalismus, marxismus, křesťanství a židovství. Známy se stal především reakcemi, které to vyvolalo: *Friedrich Engels* (1820 – 1895) napsal známý spis *Anti-Dühring*, *Theodor Herzl* (1860 – 1904) rakousko-uherský židovský novinář, nejvýznamnější představitel sionismu a *duchovní otec* státu Izrael označil Dühringa za *vynálezce nové, rasistické větve antisemitismu, a tvrdil, že právě četba Dühringa ho přivedla k založení sionismu*. Dühringovo učení se orientovalo na *Auguste Comte, Voltaire und Ludwig Feuerbach* (1804 – 1872), ale současně bylo zaměřeno proti Hegelovi a Marxovi. Jeho dílo v počátku zvané *Kursus der National- und Sozialökonomie*, od roku 1873 *Kursus der Philosophie*, 187, a od 4. vydání *Wirklichkeitsphilosophie* lze charakterizovat jako moderní anti-metafyzický ateismus. Friedrich Engels ve své třídní práci známé ve zkráceném nazvání jako *Anti-Dühring* (folozofie, politická ekonomie a socialismus) vydávané po částech v periodickém časopise *Vorwärts* (během života Engelse v roce 1878, 1885 a 1894). *Anti-Dühring* bezpochybně zaujímá důležité místo ve vývoji Marxismu. Lenin označil *dílo Anti-Dühring*, spolu s *Komunistickým manifestem*, německého materialistického filozofa a antropologa *Ludwig Feuerbacha*³⁷ (1804 – 1872) a *Ausgang der klassischen deutschen Philosophie* příručkami každého třídně uvědomělého pracujícího. *Anti-Dühring*, v ruštině poprvé v roce 1905, v angličtině 1907 se nachází v 50 dílném 2. vydání K. Marxe a F. Engelse ve 20. dílu.

Lenin na téma *Anti-Dühring* napsal (překlad autora)³⁸: *Celý boj s Dühringem Engels vedl pod heslem materialismus*. Obviňoval zmatence Dühringa v tom, že se schovával za frázemi a pervertoval podstatu díla, dělal ústupky idealismu a zaujímal pozici v řadě protivníků materialismu. *Bud' jít konsistentně k materialismu, nebo lhát ve zmatku filozofického idealismu*. Friedrich Nietzsche (1844 – 1900), známý mimo jiné výrokem - *Člověk je nejkrutější zvíře*, psal v roce 1887 ve svém časopise *Schrift Zur Genealogie der Moral* v rámci kritiky Ressentiment:³⁹ *Připomínám čtenářům ještě jednou, berlínského apoštola msti, Eugen Dühringa, který v současném Německu používá morální bumbum: Dühring, první morální velko-huba co existuje mezi svými, antisemity* (překlad autora Zamyšlení).

5. Úvod do témat – může představovat nedávná omluva jednoho z nejznámějších českých spisovatelé ve světě a hlavní teze a příklady práce sovětského filozofa a specialisty na

³⁷ Citát A. Feuerbacha (The Essence of Christianity): Kdykoli je morálka založena na teologii, kdykoli to, co má být správné, závisí na božském představiteli, pak ty nejnemorálnější, nejnepřádnější, nejostudnější věci mohou být osprávněny a omluveny.

³⁸ Ленин В. И. Полное собрание сочинений, 4 изд., т. 14. — С. 323.

³⁹ Энгельс Ф. Анти-Дюринг. — М., Политиздат, 1978. Také: Friedrich Nietzsche: Zur Genealogie der Moral, Dritte Abhandlung, Abschnitt 14 (KSA 5, S. 370).

marxisticko – leninskou dialektiku, *Evalda Vasiljeviče Iljenkova* (1924 - 1979)⁴⁰. Jeho ideje vyzvaly nejenom zájem, ale i použití v práci mnoha moderních filozofů USA, Kanady, Finska apod. Jeho práce byly vydány v SRN, Itálii, Velké Británii, Řecku, Japonsku a dalších zemích. Pro evropskou, tím i českou levici včetně IČL mají velkou hodnotu: jeho konflikt na MGU z roku 1954, závěry prověřkové komise z 25 a 29. března 1955, kdy mu byl vydán zákaz výuky po zjištění komise, že je *Hegelianistou* (!). Proto odešel do *Filozofického institutu AV SSSR*, v roce 1956 vydal knihu, mající po cenzuře třetinový obsah a název *Dialektika abstraktního a konkrétního ve vědecko – teoretickém myšlení*. V roce 1965 byl vyznamenán presidiem AV SSSR prémiovou cenou *Nikolaj Gavrilovič Černyševského* (1828 –1889)⁴¹, ruského spisovatele, filosofa-utopisty, revolucionáře a literárního kritika. V roce 1975 se vrátil na pozvání děkana *Leontěva* opět na MGU. Po jeho smrti se od roku 1991 pravidelně pořádá jeho následníky *Mezinárodní čtení Iljenkova*.⁴² Toto mezinárodní sympozium, během kterého se prezentují krátké referáty k příslušným tématům nebo několik referátů k jednomu tématu, ale z různých úhlů pohledu by mohlo být předmětem diskuze IČL. Realizace by se mohla uskutečnit ve spolupráci s EL. Kde, to je jiná otázka.

Omluva jednoho z nejznámějších českých spisovatelé ve světě.

Socialismus (vedle anarcho-socialismu) byl a doposud stále zůstává, nejrealističtější ekonomickou a politickou platformou, která může zbrzdit globální oteplování, které ohrožuje život na celé planetě.

Socialistický ekonomický systém je založen na myšlence rovného sdílení všech zdrojů, na společném vlastnictví území a na myšlence produkování k životu pouze nejpotřebnějšího zboží, které je vyráběno tak, aby bylo trvanlivé.

⁴⁰ Если человечество не обретет целостность и подлинную свободу – оно неминуемо погибнет. А обретается она только в коммунизме. Поэтому коммунизм — не в прошлом, а в будущем. Если, конечно, человечество еще хочет жить...

⁴¹ Dle T. G. Masaryka „odpůrci Černyševského rozkřičeli jeho estetiku a estetiku jeho školy pro přepínání a z úzkosti před materialismem a utilitarismem jako nepřátelskou umění – neprávem. Černyševskij přece sám nejen napsal známý nám román, ale on právě se v nejdůležitějších otázkách života utíkal k umění!“[1] „Černyševského filozofie a jeho literární činnost má úplně ráz osvícenské filozofie, a to útočné osvícenské filozofie z doby před francouzskou revolucí, Černyševskij ví, že revolucionizuje lidi, neboť chce pokračovat v revoluci Petrově a prohloubit ji – Petr je mu ideálem pro Rusko. Jako mu dává francouzské osvícenství a jeho materialismus vzor filozofický a politický, tak nacházel v Lessingovi svého učitele literárního. Naproti tomu, Alain Besançon se o románu *Co dělat?* vyjádřil: ...je bezměrný. Černyševskij v něm vytvořil morálku absolutní oddanosti VĚCI a přinesl popis NOVÉHO ČLOVĚKA vycvičeného v morálce revolučních prostředků a cílů, jenž je díky tomu schopen se zcela odpoutat od morálky obecné, zvláště od její křesťanské verze. Lenin prohlašoval, že ho tento román obrátil a změnil...“

⁴² Poslední čtení známé autorovi v roce 2012:

<http://web.archive.org/web/20130119035026/http://www.conf.muh.ru/120412>

Naproti tomu kapitalistický systém (schovávající se za jménem demokracie) je v přesném opaku k této myšlence, neboť je založen na nekonečném ekonomickém růstu, na filozofii plánované krátkodobé životnosti výrobků a neomezeném drancování přírodních zdrojů.

Hlavním ekonomickým a politickým cílem kapitalismu je zvýšení soukromých zisků, bez ohledu na skutečné potřeby lidí a udržitelnost životního prostředí. A protože je kapitalistický ekonomický systém vlastněn a diktován různými soukromými, navzájem soutěžícími vlastníky výrobních prostředků, tak se společnost zákonitě nedokáže dohodnout na žádné jednotné akci, která by zpomalila nebo zvrátila katastrofální globální klimatický kolaps.

Nyní uznávám, že zásady lidských práv by neměly být odděleny od přírodních práv a globální ekologie. Dnes lituji, že jsem pomohl zničit socialistické systémy.

4. Příklad se sklenicí (část Zamyšlení, odkaz č. 32)

Товарищи, на многих из вас споры, которые здесь происходят, производят впечатление, примерно, такого характера: приходят два человека и спрашивают друг у друга, что такое стакан, который стоит на кафедре. Один говорит: «это стеклянный цилиндр, и да будет предан анафеме всякий, кто говорит, что это не так». Второй говорит: «стакан, это -инструмент для питья, и да будет предан анафеме тот, кто говорит, что это не так.

Этим примером Бухарин хотел, как видит читатель, популярно объяснить мне вред односторонности. Я принимаю это пояснение с благодарностью и, чтобы доказать делом мою благодарность, я отвечаю популярным объяснением того, что такое эклектицизм в отличие от диалектики. Стакан есть, бесспорно, и стеклянный цилиндр и инструмент для питья. Но стакан имеет не только эти два свойства или качества или стороны, а бесконечное количество других свойств, качеств, сторон, взаимоотношений и «опосредствований» со всем остальным миром. Стакан есть тяжелый предмет, который может быть инструментом для бросания. Стакан может служить как пресс-папье, как помещение для пойманной бабочки, стакан может иметь ценность, как предмет с художественной резьбой или рисунком, совершенно независимо от того, годен он для питья, сделан ли он из стекла, является ли форма его цилиндрической или не совсем, и так далее и тому подобное. Далее.

Если мне нужен стакан сейчас как инструмент для питья, то мне совершенно неважно знать, вполне ли цилиндрическая его форма и действительно он сделан из стекла, но зато важно знать, чтобы в дне не было трещины, чтобы нельзя было поранить себе губы, употребляя этот стакан, и т.п. Если же мне нужен стакан не для питья, а для такого употребления, для которого годен всякий стеклянный цилиндр, тогда для меня годится и стакан с трещиной в дне или даже вовсе без дна и т.д. Логика формальная, которой ограничиваются в школах (и должны ограничиваться – с поправками – для низших классов школы), берет формальные определения, руководствуясь тем, что наиболее обычно или, что чаще всего бросается в глаза, и ограничивается этим. Если при этом берутся два или более различных определения и соединяются вместе

совершенно случайно (и стеклянный цилиндр и инструмент для питья), то мы получаем эклектическое определение, указующее на разные стороны предмета и только.

Логика диалектическая требует того, чтобы мы шли дальше. Чтобы действительно знать предмет, надо охватить, изучить все его стороны, все связи и «опосредования». Мы никогда не достигнем этого полностью, но требование всесторонности предостережет нас от ошибок и от омертвления. Это во -1-х. Во-2-х, диалектическая логика требует, чтобы брать предмет в его развитии, «самодвижении» (как говорит иногда Гегель), изменении. По отношению к стакану это не сразу ясно, но и стакан не остается неизменным, а в особенности меняется назначение стакана, употребление его, связь его с окружающим миром. В-3-х, вся человеческая практика должна войти в полное «определение» предмета и как критерий истины и как практический определитель связи предмета с тем, что нужно человеку. В-4-х диалектическая логика учит, что «абстрактной истины нет, что истина всегда конкретна», как любил говорить вслед за Гегелем покойный Плеханов...Я, разумеется, не исчерпал понятия диалектической логики. Но пока довольно и этого. Можно перейти от стакана к профсоюзам и к платформе Троцкого.

Na tomto místě se setkáváme s Lenovým pojetím eklecticismu.

С одной стороны, школа, с другой, аппарат», -говорит Бухарин и пишет в своих тезисах. У Троцкого ошибка в том, что он «недостаточно защищает момент школы»... у Зиновьева -недостаток насчет «момента» аппарата». Почему это рассуждение Бухарина есть мертвый и бессодержательный эклектицизм? Потому что у Бухарина нет и тени попытки самостоятельно, с своей точки зрения, проанализировать как всю историю данного спора (марксизм, то есть диалектическая логика, требует этого безусловно), так и весь подход к вопросу, всю постановку -или, если хотите, все направление постановки -вопроса в данное время, при данных конкретных обстоятельствах. Ни тени попытки у Бухарина сделать это! Он подходит без малейшего конкретного изучения, с голыми абстракциями и берет кусочек у Зиновьева, кусочек у Троцкого. Это и есть эклектицизм».

Эклектика проявляется в том, что автор размышляет о чем угодно без изучения самой реальности: «Никакого обоснования, никакого самостоятельного анализа у Бухарина нет и тени, чтобы доказать, почему надо взять первые две «стороны» вопроса или предмета, а не третью, четвертую, пятую и т. д. Поэтому и тезисы бухаринской группы - сплошь эклектическая пустышка. Бухарин в корне неверно, эклектически, ставит весь вопрос о соотношении «школы» и «аппарата». Чтобы поставить этот вопрос правильно, надо от пустых абстракций перейти конкретному, т. е. данному, спору. Берите этот спор, как хотите, так ли, как он возник на V Всероссийской конференции профсоюзов, или так, как его поставил и направил сам Троцкий своей брошюрой - платформой 25 декабря, - вы увидите, что весь подход Троцкого, все направление у него неверно. Он не понял того, что надо и можно подойти к

профсоюзам, как к школе, и тогда, когда ставишь тему о «советском тред-юнионизме», и тогда, когда говоришь о производственной пропаганде вообще, и тогда, когда так ставишь вопрос, как Троцкий, о «срачивании», об участии профсоюзов в управлении производством.

И в этом последнем вопросе, так, как он поставлен во всей брошюре-платформе Троцкого, неправильность состоит в непонимании того, что профсоюзы являются школой административно-технического управления производством. Не «с одной стороны, школа, с другой - нечто иное», а со всех сторон, при данном споре, при данной постановке вопроса Троцким, профсоюзы суть школа, школа объединения, школа солидарности, школа защиты своих интересов, школа хозяйничанья, школа управления. Вместо того, чтобы понять и исправить эту коренную ошибку тов. Троцкого, тов. Бухарин дал смешную поправочку: «с одной стороны, с другой стороны.»

5. Velká říjnová socialistická revoluce (část Zamyšlení – Lenin, finance a revoluce). Poznámka doktora filozofských věd, profesora katedry filozofie *Uralské státní agrární univerzity* (Ekaterinburg), *Nekrasova Stanislava Nikolajeviče*.

...Инфернальный, сатанинский дух революции был очевиден для всякого мыслящего человека и тем более для правящей элиты Российской империи. К.Н. Леонтьев – дипломат, мыслитель, писатель, следуя цивилизационному ходу развития мировой истории, мысля о судьбе России в соответствии с культурно-исторической типологией Н.Я. Данилевского, призывал самодержавную власть «подморозить» назревающую революционную ситуацию России, введя в православное содержание русской культуры России закваску «византизма».

П.А. Столыпин – премьер министр тогдашней России, как мог до последней минуты жизни боролся за Царя, за самодержавные устои власти, но был убит публично, находясь рядом с Императором.

Ф.М. Достоевский пророчески, художественно неотразимо в своем романе «Братья Карамазовы», выводит на экран общественного сознания главного виновника всех бед в мире – Великого Инквизитора. И убедительно показывает, что миром от имени Христа, правит Великий Инквизитор, непреклонная воля которого проводит в сознание людей, идею соблазна, отеческую заботу о слабом человеке, о том, что пример Христа, победившего искушения в пустыне самого Сатану – Князя мира сего, не есть пример для смертного во всем слабого человека. Человеку следует, исходя из своего ничтожного ранга, быть послушным Князю мира сего – послушным Сатане, быть послушным институту церкви, которая во власти Великого Инквизитора.

Только Великий Инквизитор делает человека реально сильным и подобным Богу, ибо разрешает ему осуществить апокалипсис мира в форме всемирной революции, в ходе которой человек навсегда освободится от веры в Бога и будет разумно служить Князю мира сего. Кажется все ясно, диспозиции определены. И становится

совершенно понятным, что «ни в коем случае нельзя преодолеть путь к просветлению как марафон».

Выход из сложившейся ситуации видится в пробуждении жизни исторического феномена не героя, не рыцаря, а человека труда, подвига, духовно сильного и уверенного в истине своего дела. А, следовательно, необходимо без всякого идеологического предубеждения переосмысливать не только ленинские идеи построения социализма в нашей стране, но и идеи многих других авторов, к которым раньше, в силу преобладания ленинской теоретической догматики, относились предвзято.

04.04.2020

Doporučená a referenční literatura

1. Сталин И.В. Основы ленинизма. М.: Госполитиздат, 1945
2. Ленин как философ / под ред. М.М.Розенталя. М.: Политиздат, 1969
3. Васильев Л.С. История религий Востока. М.: Высшая школа, 1988
4. Шарма Р.Ш. Древнеиндийское общество. М.: Прогресс, 1987
5. Бонгард-Левин Г.М., Ильин Г.Ф. Индия в древности. М.: Наука, 1985
6. Буддизм. Четыре благородных истины. М.: ЭКСМО-ПРЕСС, 1999
7. Ильин И.А. Путь к очевидности. М.: ЭКСМО-ПРЕСС, 1989
8. Леонтьев К. Византизм и славянство /Византизм и славянство. Великий спор. М.: ЭКСМО-ПРЕСС, 2001. С.21-154.
9. Богданов А.А. Вопросы построения социализма. Работы разных лет. М.: Политиздат, 1990
10. Бухарин Н.И. Проблемы теории и практики социализма. М.: Политиздат, 1989